த்வ சிரேஷ்டர்களுக்கே யுண்டு; அல்லது ஐராவதத்தை யுடைய இந்திரன் இவர்களை வாங்கினால் வாங்கலாம்; அல்லது அளகாபுரியை ஆளுகின்ற குபேரன் வாங்கினால் வாங்கலாம்; இவர்களையன்றி இந்தக் கடல் சூழ்ந்த வுலகத்திலே இவர்களுக்குத் தக்கவிலைகொடுக்கும் சக்திபெற்றவர் எவருமில்லை," என்று கூறினார்கள்.

சந்திரமதியையும், தேவதாசனையும் ஒருவேதியன் விலைக்கு வாங்குதல்.

மேற்கூறியபடி பலரும் பலவிதமாகப் பேசிக்கொள்ள அரிச்சந்திரன் விலை கூறிக்கொண்டு பல தெருக்களையுந் தாண்டி முடிவாய ஒரு தெருவிற் சென்று அங்கும் விலை கூறினான். அவ்வாறு அவன், "என் மனைவியையும் மைந்தனையும் பொருளுள்ளவர்கள்விலைக்குவாங்கிக்கொள்ளுங்கள்," என்று கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டு ஆகாயத்திலே தோன்றுகிற மின்னலைப்போன் றசைந்துவிளங்கும் முப்புரிநூலை யணிந்த மார்பை யுடையவனாகிய ஒரு வேதியன், அரிச்சந்திரனுடைய கண்களுக் கெதிரே கபடமாகத் தோன்றினான். அவன் யாரெனில், முந்திய சந்திரமதியும் தேவதாசனும் விலைப்படுவார்க ளென்பதை யுணர்ந்து அவர்களை விலைக்கு வாங்கும் பொருட்டு அக்காசிமாநகரத்திலே வேதியர் குலத்தில் ஒரு பிராமணன் வடிவமாகத் தோன்றியிருந்து பின்னர் விசுவாமித்திரர் சொற்படிவந்த அக்கினிதேவன். அந்த அக்கினி பகவானாகிய வேதியன் மேற்சொல்லியபடி அரிச்சந்திரனுக்கு முன்னே வந்தமாத்திரத்தில் அவன் முகத்தை நோக்கி, "ஓ மனிதனே! நீ இப்போது யாது சொன்னாய்? முன்னே நீ கூறிய வார்த்தையை இன்னுமொருமுறை சொல்," என்றனராந்தான். அதற்கு அரிச்சந்திரன், "சுவாமி! நான், என்னுடைய மனைவியாகிய இந்தப் பெண்ணையும், என் புத்திரனாகிய இக் குமாரனையும் விலைக்கு விற்றுவிடத் தீர்மானித்திருக்கின்றேன்; ஆதலின், உமக் கிஷ்டமிருந்தால் தக்க பொருள்கொடுத்து இவர்களை விலைக்கு வாங்கிக்கொள்வீராக,"

என்று சொன்னான். அதைக் கேட்டு அவ்வேதியன், "அப்படி இவர்களை விலைக்கு விற்பதானால் என்ன விலைக்குக் கொடுப்பாய்?" என்று கேட்க, அரிச்சந்திரன் அவ்வேதியனை நோக்கி, "அந்தணரே! ஒரு யானையின் முதுகின்மேல் வீரமுள்ள ஒரு புருஷனேறி அவன் கையிற் கவண்கல்கொண்டு சுழற்றி யெறிந்தால் அக்கல் எவ்வளவுயரஞ் செல்லுமோ அவ்வளவுயரம் திரவியங் கொடுத்தால், நான் இவர்களை விலைக்குக் கொடுத்துவிடுவேன்; இவ்வளவையுடைய திரவியந்தான் இவர்களுக்குரிய விலைப்பொருள்," என்று தெரிவித்தான். அவ்வாறு தெரிவித்தவுடனே அந்த வேதியன், "அப்படியானால் அந்தத் திரவியத்தை நான் கொடுத்துவிடுகின்றேன்; முல்லையரும்புபோன்ற பற்களையுடைய இந்தப் பெண்ணையும், இச்சிறுவனையும் எனக்கு விற்றுவிட்டதாக விலைச்சீட்டெழுதிக்கொடுத்து இவர்களை என்னிடம் அனுப்பிவிடு," என்று சொன்னான். அந்தணன் அவ்வாறு கூறவே அரிச்சந்திரன் அவ்வேதியனை நோக்கி, "பிராமணசிரேஷ்டரே! இவர்களை விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ள உமக்கிஷ்டமானால் இப்போது நான் சொன்ன பொருளை நீர் கொடுத்துவிடும்; நான் விலைச்சீட்டெழுதித் தருகிறேன்," என்றுரைத்தான். அதைக் கேட்டு வேதியன், "அவ்வாறே நான் பணந்தருகிறேன்; அந்தப் பணத்தை எவரிடம் கொடுக்கவேண்டும்? அவ்விவரத்தை எனக்குத் தெரிவிப்பாயாக," என்றுரைக்க, உடனே அரிச்சந்திரன், சுக்கிரனைச் சுட்டிக் காட்டி, "இந்த வேதியரிடம் கொடுத்துவிடும்," என்று கூறினான். விலைகொடுக்கச் சம்மதித்த பிராமணனும் சுக்கிரனும் விசுவாமித்திரர் ஏவியபடி வந்தவர்களாதலாலும், இவர்கள் அரிச்சந்திரனுக்குத் துன்பஞ் செய்தற்பொருட்டு நடத்தவேண்டிய காரியங்களைப் பற்றி முன்னமே யோசித்திருந்தவர்களானபடியாலும் இவ்விருவரும் அப்போது, "அரிச்சந்திரன் விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பொருள் வந்துவிட்டதாக பாவனை செய்துகொண்டால் போதும்; ஒருவர் கையிலிருந்து ஒருவர் பணம் வாங்கவேண்டியதில்லை," என்று சைகை செய்து

கொண்டார்கள். அதன்மேல் விலை கொடுக்கச் சம்மதித்த வேதியன் சுக்கிரனை அழைத்து அவனிடத்தில், "இந்த மனிதன் கூறியபொருளை இப்பொழுதே வாங்கிக்கொள்ளுகிறீரா? அல்லது என் வீட்டிற்கு வந்து பின்னால் வாங்கிக்கொள்ளுகிறீரா?" என்று கேட்டான். அதற்குச் சுக்கிரன், "நீர் இப்பொழுதே பணம் கொடுக்கவேண்டுமென்னும் அவசியமில்லை; என்னுடைய வேலையெல்லாம் தீர்ந்து நான் ஊருக்குப் போகுங்காலத்தில் அதை வாங்கிக்கொள்வேன்; நீர் பின்னை பணம் கொடுப்பதற் கடையாளமாக என் கைமேல் உம்முடைய கையை வைத்து உறுதிமொழி கூறிவிடும்; அதுவே போதும்," என்று கூறினான். விலை கொடுக்கவந்த பிராமணன் அவ்வாறே கைமேற் கைபோட்டு உறுதி வார்த்தை கூறினான். பின்னர் அரிச்சந்திரன் சுக்கிரனை நோக்கி, "சுவாமி! நான் விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பணம் இந்த வேதியர்சொன்ன உறுதிமொழியின் மூலமாக உம்மிடம் சேர்ந்துவிட்டதா? இனிமேல் நான் விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடன் பொருளில் எதுவும் மீதியில்லையே?" என்று கேட்டான். அதற்குச் சுக்கிரன், "அரிச்சந்திரா! நீ விசுவாமித்திர முனிவருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பொருளனைத்தும் இந்த அந்தணர்மூலம் என்கைக்கு வந்துவிட்டது; ஆதலால், இனிமேல் நீ உன் மனைவியையும் மகனையும் இவரிடம் ஒப்புவித்து இவருக்கு விலைச்சீட்டெழுதிக்கொடு," என்று கூறினான். அரிச்சந்திரன் அவ்வாறே விசுவாமித்திரருக்குத் தான் கொடுக்கவேண்டிய பொருளை அந்த வேதியரிடம் வாங்கிச் சுக்கிரன்பாற் சேர்த்து அதற்கீடாகச் சந்திரமதியையும், தேவதாசனையும் அந்த வேதியர்க்கு விற்றுவிட்டதாக விலைச்சீட்டெழுதி அதில் தன்னுடைய கையெழுத்துமிட்டுச் சத்தியகீர்த்தியிடம் சாக்ஷிக் கையெழுத்தும் வாங்கி அந்தச் சீட்டை அவ்வேதியனிடம் கொடுத்துச் சந்திரமதியையும், தேவதாசனையும் அவன்பால் அனுப்பினான்.

அவ்வாறு விலைச்சீட்டெழுதி முடிந்தவுடன் சந்திரமதி, "நம்முடைய நாயகருக்கும் நமக்குமிருந்த தொடர்பு இன்றோடொழிந்தது; ஆதலால், அவரிடம் தேறுதலான வார்த்தைகளைக் கூறி விடைபெற்றுச் செல்வோம்," என்றெண்ணி அவன் சமீபத்திற் சென்று அவனுடைய பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி, அவன் திருமுகத்தை நோக்கி, "என் நாயகரே! நாங்கள் பிரிந்து செல்வதைப்பற்றி நீர் மனம் வருந்த வேண்டாம்," என்று சொல்லிப் பின்னும் சில வார்த்தைகளைக் கூறுவதற்கு வாயைத் திறந்தாள். அவ்வாறு அவள், வாய்திறந்து தான் நினைத்த வார்த்தைகளைக் கூறுவதற்கு முன்னமே அவளுடைய மனத்திலுண்டான விசனம் அளவில்லாமற் பொங்கி மேலெழுந்தபடியால் விம்மலும் பொருமலு முடையவளாய்க் கண்ணீர் ஆறாகப்பெருகி முகத்தில் வழிந்தோட, "ஐயோ! தெய்வமே! என்கதி இவ்வாறாயிற்றே," என்று கைகளால் முகத்தி லறைந்துகொண்டு அடியற்ற மரம்போல் திடீரென்று பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சித்தாள். அப்படி அவள் விழுந்த மாத்திரத்திலே அரிச்சந்திரன் மனம் பதைத்து அவளைத் தூக்கி மூர்ச்சை தெளிவிக்க நினைத்தான். அப்படி நினைத்தும், அந்தணர்க்கு அவளை விற்றுவிட்டபடியால் அவளைத் தொடுவது நியாயமாகாதென்னும் எண்ணம் அவனுக் குண்டானபடியால் அவள் சமீபத்தில் நெருங்காமல் அனலிலிட்ட வெண்ணெய்போல் மனமுருகிக் கண்ணீர்விட் டழுதுகொண்டு, மந்திரத்தாற் கட்டுண்ட நாகம்போல சத்தியத்திற் கட்டுண்டு மதிமருண்டு தலை குனிந்து நின்றான். சந்திரமதி சிறிது நேரஞ்சென்று தானே மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து மீண்டும் அரசன் முகத்தை நோக்கி, "மிகவும் பாவியாகிய என்னை மணம் புரிந்த மன்னனே! எங்களுக்கும் உமக்கும் ஏற்பட்டிருந்த தொடர்பு இன்றோடொழிந்து போயிற்று; நானும், மற்ற அரசர்களும் தினந்தோறும் பிரீதியாகத் தரிசித்துக்கொண்டிருந்த தாமரை மலர்போலும் உமது திருமுகத்தை இன்று நான் கடைசியாகப் பார்க்கின்றேன்; இனிக்காணுவ தெந்தநாளோ; நான் ஆயுள்வரை

உம்மோடு சேர்ந்திருந்து உமக்குப் பணிவிடை புரிதற்குத் தக்க தவஞ்செய்யாத பாவியாய்விட்டேன்; என்னுடைய வினைப்பயன் இவ்வாறு முடிந்தது; இனிமேல் நான் எவ்வளவு துக்கித்தாலும், எவ்வாறு புரண்டழுதாலும் உம்முடைய சேர்க்கையை அடையப்போகிறதில்லை; நான்முகன் முன்னாளிலேயே என் தலையில் இவ்வாறெழுதிவிட்டான்; என்னைப்போன்ற பாவிகள் உலகத்தில் ஒருவருமேயிரார்," என்று பல துக்கமயமான வார்த்தைகளைக் கூறிப் புலம்பினாள்.

அவ்வாறு புலம்பிய அவள் பின்னர், "நாம் இவ்வாறு வருந்திப் புலம்பினால் நம்முடைய நாயகர் மேன்மேலும் ஏங்கி மனந் தளருவார்; ஆதலால், நாம் வருத்தத்தை யடக்கிக்கொண்டு இவரிடம் விடை பெற்றுச் செல்வதே நலம்; இனிமேல் வருந்துவதால் பயனென்னை," என்று தானே தன் மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு அரிச்சந்திரன் சமீபத்திற் சென்று, "நாயகரே! நீர் என் பொருட்டு மனங் கலங்குவதை விட்டு மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்களைச் செய்து சத்தியத்தை நிலை நிறுத்தும்; நான் போகிறேன்; விடை கொடுத்தருளும்," என்று சொல்லி அவனுடைய பாதங்களை நோக்கி வணங்கித் தன்னை விலைக்குவாங்கிய வேதியர் பக்கத்திற் சென்றாள். அப்போது தேவதாசன் மிகவுஞ் சிறுவனாகையாலும், தன்னை விலைக்கு விற்றபின் தான் தந்தையைத் தொடுதல் கூடாதென்பதை யுணராதவனாதலாலும், தன் தந்தையை விட்டுப் பிரிதற்கு மனம் பொருந்தாதவனாய் மிகவுங் கலக்கத்தை யடைந்து விரைந்தோடி அரசன் கழுத்தைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு தொங்கி வாய்விட்டுக் கதறி, "எங்களையனே! என்னையும், என் அன்னையையும் இதுவரை நீர் இரக்ஷித்துக்கொண்டு வந்த சுமையை இப்போது இறக்கி விட்டீரோ? அப்பாரம் நீங்கியதால் உமக்கித்தருணம் சுகமாயிற்றோ? நாங்களும்மைச் சேர்ந்திருந்த உறவு போதுமென்று கருதி நீர் எங்களை விலக்கிவிட்டீரோ? தந்தையே! இனி நான் எந்நாளில் உம்முடைய திருமுகத்தைக் காணப்போகிறேன்; நெடுங்காலம் உம்முடனிருந்து உமக்குப் பணிவிடை

செய்யும் பாக்கியத்தை நான் பெறாமற் போனேன்; இனி என் முகவாட்டத்தைக் கண்டு என்னை ஆதரிப்பவரெவர்? ஐயோ நான் எப்படி உங்களைவிட்டுப் பிரிந்துபோவேன்; நான்செல்லுமிடத்தில் எனக்கென்ன துன்பம் விளையுமோ அறிகிலேனே; என் மனம் பதைக்கின்றதே" என்று பல துக்கமான வார்த்தைகளைக் கூறிக் கண்ணீர்விட்டழுதான். அவன் படுந் துன்பத்தைக்கண்ட அரசன் ஒன்றும் சொல்வதற்கு நாவெழாதவனாய்ப் பொங்கி யெழுந்த விசனத்தைத் தாங்க முடியாமல் கண்ணீரொழுக மனங்கலங்கி மௌனமுற்று நின்றான். அத்தருணத்தில் அவனை விலைக்கு வாங்கிய வேதியன் புலிபோற் சீறிப் பாய்ந்து மேற்கண்டவாறு அரசனுடைய கழுத்தைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு கதறியழுத அப்புத்திரன் கையைப்பிடித்து அவன் கழுத்திற்பற்றியிருந்த பற்று நீங்க விலக்கி யிழுத்து, மிகவுங் கோபங் கொண்டு அந்த தேவதாசனை நோக்கி, "அடா சிறுவா! நீ எனக்கு விலைப்பட்டபின் இனிமேல் உன்னை விற்ற அம்மனிதனுக்கும் உனக்கும் என்ன தொடர்பிருக்கின்றது? நீ அவனைக் கட்டிக்கொண் டழுவதாற் பயனென்ன? பேசாமல் என் வீட்டிற்கு வந்து நானேவியபடி எனக்குரிய வேலைகளைச் செய்," என்று மனதிரக்கமின்றிப் பல கடுஞ்சொற்களைக் கூறிச் சிறிது நேரமும் அவ்விடத்தில் தாமதிக்காமல் அப் புத்திரனையும், சந்திரமதியையும் அழைத்துக்கொண்டு விரைவில் தன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான்.

சந்திரமதியையும், தேவதாசனையும் அவ்வேதியன் அவ்வாறு கோபத்தோ டழைத்துக்கொண்டு போகவே அரசன் அந்த வன்னெஞ்சனாகிய வேதியனுடைய கொடுஞ்செய்கையைப் பார்த்து, "ஐயோ தெய்வமே! என் மனைவிக்கும் புத்திரனுக்கும் இக்கதி நேர்ந்ததே," என்று சொல்லிப் பெருமூச்சுவிட்டு இடிவிழுந்த மரம்போலத் திடீரென்று படிமேல் விழுந்து சிறிதும் உடம்பசையாமல் மூர்ச்சித்தான். அங்ஙனம் அரசன் விழுந்தவுடனே, பக்கத்தில் நின்ற சத்தியகீர்த்தி மனம் பதறி, "ஐயோ! என் மன்னருக்கு வரும்

உமக்குரிய பொருள்போல உம்மைச் சார்ந்தவனாகையால் நீர் என்னை விலைசெய்து இந்த பிராமணருக்குச் செலுத்தத்தக்க கூலிப்பொருளைச் செலுத்திவிடும்," என்று கண்ணீரொழுக விட்டுக் கீழே விழுந்து அவனுடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வணங்கினான். அப்படி மண்மீது விழுந்து வணங்கிய மந்திரியை மன்னனெடுத்து மார்போ டணைத்துக்கொண்டு தன்னுடைய மதிபோலு முகத்தி னொளி மழுங்கக் கண்களிலிருந் தொழுகிய கண்ணீரானது அச்சத்தியகீர்த்தியின் தேகத்தை நனைக்க அவன் முகத்தை நோக்கி, "சத்தியகீர்த்தி! விசுவாமித்திருடைய கொள்கைக்கு நீ கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாது; நான் எப்பொழுது நீதியினின்றுந் தவறுவேனென்பதை அவர் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றார்; அப்படியிருப்பதனால் நான் உன்னை விற்று இவ்வந்தணருக்குப் பொருள் கொடுப்பேனாயின் விசுவாமித்திரர் உடனே 'அரிச்சந்திரன் நீதி தவறிவிட்டான்,' என்று கூறி என்மீது குற்றஞ் சுமத்திவிடுவார்; நான் கொடுக்க வேண்டிய பொருளுக்கு உன்னை விற்பது தகாது; ஆதலால், நீ தாமதமின்றி என்னை இந்தவூர்த் தெருக்களிலே கூட்டிச் சென்று விலைகூறி விற்று இவ்வேதியருக்குப் பொருளைக் கொடு; அதன்மேல் அந்த விசுவாமித்திரர் என்ன செய்வாரோ அதையும் அறிவோம்," என்று சொன்னான்.

அப்போது, மந்திரி அரசனுடைய வார்த்தைகளை மறுக்கமுடியாதவனாய், "ஐயோ! நான், என்னை யாதரித்துவந்த மன்னரை விலைகூறுதற்காகவா இங்கு வந்தேன்? இஃதென்ன விபரீதகாலம்," என்று வருந்திப் பொன்முடி சூடிய அரசனுடைய சிரசிலே, அவனை விற்பதற் கடையாளமாக ஒரு புல்லைச் சூட்டி அந்தக் காசிநகரின் கடைவீதிகளிலும், மற்ற வீதிகளிலும் அம்மன்னனை யழைத்துச் சென்று, "செல்வத்திற் சிறந்த புண்ணியர்களே! நான் ஒரு அவசர காரியத்தை முன்னிட்டு என்னுடைய மன்னரை விற்றுவிடப்போகின்றேன்; இவரை வாங்க இஷ்டமுடையோர், வேதசாஸ்திர பயிற்சியுள்ள வேதியர்களாயிருந்தாலுஞ் சரி; க்ஷத்திரியரா

யிருந்தாலுஞ் சரி, வைசியரா யிருந்தாலுஞ் சரி; சூத்திரரா
யிருந்தாலுஞ்சரி; சண்டாளஜாதியாரானாலுஞ்சரி; இவர்களுள்
எவரேனும் தக்கபொருள்கொடுத்து இவரைவாங்கிக்கொள்ள
லாம்,” என்று விலை கூறினான். அரசனுக்கு மிகவும் உரியவ
னான சத்தியகீர்த்தி யென்னும் மந்திரி, அவ்வாறு தெருக்க
ளில் விலை கூறிக்கொண்டு செல்லும்போது, அந்த வார்த்தை
யைக் கேட்டு அந்நகரத்தில் வசிப்பவனும், மிகுந்த செல்வ
முடையவனும், மிக்க சூரத்தன்மை யுடையவனும், வீர
வாகுவென்னும் பெயரை யுடையவனுமாகிய ஒரு பறையன்,
குடம் நிறைந்த கள்ளைக் குடித்து மிக்க மயக்கங்கொண்டு,
நீண்ட கைகளும் கால்களும் நடுங்கத் தள்ளாடி மெய்சோர்
ந்து, ஊனோடு சேர்ந்த மாட்டுத்தோல், தசை ஆகியவற்றை
இரண்டு கூடைகளிற் சேர்த்து அவற்றை ஒரு மூங்கிற்றடி
யிற் கோத்துக் காவடியாக்கி, அக்காவடியைத் தோளிற் றாங்
கிக்கொண்டு சத்தியகீர்த்திக்கு முன்னே வந்து அக்காவடி
யைக் கீழேயிறக்கிவைத்துவிட்டு, மிகப்பணிவோடு இடையின்
வஸ்திரத்தாலே வாயை மூடிக்கொண்டு மந்திரியை நோக்கி,
“ஐயா! உங்களுக்கு வேண்டிய பொருளைக் கொடுத்தால்,
எல்லாருடைய கட்டளைகளையுங்கேட்டு நடக்கும் இழிதொழி
லாளராகிய எம்மைப்போன்றவர்களுக்கும் இவரை விலைசெய்
வீர்களோ?” என்று வினவினான். அவன் யாரெனில், அரிச்சந்
திரன் விசுவாமித்திரருடைய வஞ்சனைச் செய்கையால் விலைப்
படுவானென்பதை முன்னரே யுணர்ந்து அவனை விலைக்கு
வாங்கும்பொருட்டு அந்தக் காசிநகரத்திலே நீசர்குலத்திற்
பிறந்து விசுவாமித்திரர் செய்கைக் கிணங்கிவந்த எமன்.

மேற்கூறியபடி அந்த வீரவாகுவென்னும் பறையன்
வினவவே, அரிச்சந்திரன், “இந்த நகருக்குள்ளே நமக்குத்
தக்க விலைப்பொருள் கொடுத்து நம்மை விலைக்கு வாங்கக்
கூடியவன் இவனையன்றி வேறொருவனுமிரான்; ஆதலால், நாம்
இவனுக்கே விலைப்படுதல் நலமாம்,” என்றாலோசித்து, உட
னே மந்திரியைநோக்கி, “சத்தியகீர்த்தி! இந்தமனிதனுக்கே
என்னை விலைசெய்துவிடு; இனி என்னை விலைக்கு வாங்குதற்கு
வேறொருவன் வருவது சந்தேகம்,” என்று கூறினான். அப்

போது மந்திரி, "ஐயோ! நம்மிறைவனை விலைக்குவாங்குதற்கு உயர்ந்த சாதியிற் பிறந்த வேறொருவன் வரலாகாதா; இந்த நீசன்றானா வரவேண்டும்! அரசன் தலைவிதி இவ்வாறு ஏற்பட்டிருக்கின்றது; அதனை விலக்குதல் எவரால் முடியும்?" என்று விசனித்து, அதன்மேல் வீரவாகுவை நோக்கி, * "சாம்புவனே! விலைக்கு வாங்குவோர் எவராயிருந்தாலும் அவருக்கு இவரை விற்றுவிடுவதில் எள்ளளவுந் தடையில்லை; இப்போது நீ பணங்கொடுத்தாலும் இவரை நான் உனக்கு விற்றுவிடுவேன்," என்றுரைத்தான். அதற்கு வீரவாகு, "அப்படியானால் விலைப்பொருள் இவ்வளவென்பதைக் கூறும்; நான் அதைக்கொடுத்து இவரை விலைக்கு வாங்கிக்கொள்கிறேன்," என்று சொல்ல, மந்திரி, "இவருக்கு விலையாக நீ பதினாயிரம் பொன் கொடுக்கவேண்டும்," என்று கூறினான். உடனே அந்தப் பறையன் பதினாயிரம் பொன்னையுங் கொண்டுவந்து சத்தியகீர்த்தியிடம் கொடுத்து "விலைச்சீட்டெழுதிக் கொடும்?" என்றான். சத்தியகீர்த்தி அரசனுக்கு விலைப்பொருளாகப் பதினாயிரம் பொன்னையும் பெற்றுக்கொண்டு அவனை அந்த வீரவாகுவுக்கு விற்றுவிட்டதாக விலைச்சீட்டெழுதி அப்பறையனிடம் கொடுத்து அவன் கொடுத்த பொன்னை அரிச்சந்திரனிடம் கொடுத்தான். அரிச்சந்திரன் அப்பொன்னை வாங்கிச் சுக்கிரனிடம் கொடுத்து, "சுவாமி! இனிமேல் நீர் சுகமாகப் போய்வரலாம்," என்று கூறினான். சுக்கிரன் மனமகிழ்ச்சியோடு பொருளை வாங்கிக்கொண்டு, வீரவாகுவை நோக்கி அரிச்சந்திரனுக்குத் துன்பஞ் செய்யும்படி சாடை காட்டிவிட்டு அதன்மேல் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "மன்னனே! நான் பணத்திற்காக உன்னிடம் செய்த சில செய்கைகளை யுத்தேசித்து என்மீது வருத்தங் கொள்ளாதே; நான் விரைவில் சந்திரமதியை விலைக்கு வாங்கிய வேதியரிடஞ் சென்று அவரிடமிருக்கும் திரவியத்தையும் வாங்கிக்கொண்டு செல்கின்றேன்; எனக்கு விடை கொடுப்பாயாக," என்று சொல்லி அவனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, சந்திரமதியை

* சாம்புவன் - சுடலைகாப்பவன்; பறையன்.

விலைக்கு வாங்கிய, வேதியனிடம் செல்வதுபோலப் போக்குக் காட்டி விசுவாமித்திரரிடம் சென்றான்.

அதன்மேல் வீரவாகு, தான் கொண்டுவந்த மாமிசக் காவடியை அரிச்சந்திரன் தோள்மீதேற்றி, அவனை நோக்கி; "எனக்கு விலையான மனிதனே! நான் எப்போது பணங் கொடுத்து உன்னை விலைக்கு வாங்கினேனோ அப்போதே நீ எனக்குரிய வேலைகளையெல்லாம் செய்தற்குத் தக்கவனாய் விட்டாய்; ஆதலால், நீ இப்போது முதலிற் செய்யவேண்டிய வேலை இந்தக் காவடியைக் கொண்டுவருவதேயாம்; நீ உன் மனத்தில் சிறிதும் அருவருப்புக் கொள்ளாமல் இந்தக் காவடியைத் தூக்கிக்கொண்டு என்னோடு வரவேண்டும்," என்று கூறி முன்னே நடந்தான். அரிச்சந்திரன் அவ்வாறே செய்வதாகச் சொல்லி அந்த மாமிசக் காவடியைச் சுமந்து கொண்டு அவனோடு சென்றான். அரசன் அவ்வாறு செல்வதைக் கண்ட சத்தியகீர்த்தி, மன்னனுடைய தாழ்வான நிலைமையை யெண்ணி மனம்வருந்தி அவன்முன்னே விழுந்து கண்ணீர்விட்டழுது, "சூரியகுலம் சிறப்புறத்தோன்றிய தோன்றலே! உமக்கும் இக்கதியோ சேர்ந்தது! உலகத்தைத் தாங்கிய தோள்மீது நீர் அருவருப்பான மாமிசக்காவடியைத் தாங்கவும் விதியேற்பட்டதே; பாவியாகிய நான், நீர் இவ்வாறு செல்லுங் கோலத்தைக் காணுதற்கோ உம்முடன் தொடர்ந்து வந்தேன்; ஐயோ! நான் நடுவிற் பிரிய மனமிசையாமல் உம்மோடு சேர்ந்துவந்தும் இப்போது உம்மைவிட்டு நீங்குங்காலம் வந்துவிட்டதே; உம்முடைய பாதங்களை வந்தடைந்த நாள்முதல் என் ஆயுள்வரை நான் உமக்கு ஊழியஞ் செய்யக் கடமைப்பட்டிருந்தும், அக்கடமை இன்றோடு நீங்கிப்போயிற்றே; நான் என்செய்வேன்? எவ்வாறு மனந்தேறுவேன்?" என்று பல்வாறு புலம்பி யெழுந்து ஆறாத் துயரத்தோடு அரசனை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாமல் அவனைத் தொடர்ந்து பக்கத்திலே சென்றான். சத்தியகீர்த்தி அவ்வாறு கண்ணீர்விட்டழுது கலங்கிவருவதை அரசன் பார்த்து, "அறிவிற் சிறந்த அமைச்சனே! எல்லா முணர்ந்த நீ இவ்வாறு மயங்

குவ தழகன்று; என்னுடைய தலைவிதியால் எனக்கு இக்கதி நேர்ந்துவிட்டது; இனி இதைப்பற்றி வருந்துவதால் பய னென்னை? விதியை விலக்க எவராலாகும்? நீ என் பொருட்டு மனங் கலங்காதே; இந்த நகரில் எங்கேனும் சென்று ஒரு தொழிலைச் செய்து ஜீவித்திரு; நான் ஒருவருக் கடிமையாகி அவர் வீட்டில் வேலைசெய்யப் போகும்போது நீ என்னோடு வருவது கூடாது; அவ்வாறு நீ வரும் பக்ஷத்தில் நான் செய் யும் தாழ்ந்த வேலைகளைக் கண்டு மனம் வருந்தி அவற்றை நீயும் செய்யத் தொடங்குவாய்; அதைக் கண்டால் விலை கொண்டவருக்கு வெறுப்புண்டாகும்; ஆதலால், இப்பொழுது நீ என்னைவிட்டு நீங்குவதே நலம்," என்று பல தேறுதலான வார்த்தைகளைக் கூறினான். சத்தியகீர்த்தி அரசன் கூறிய வார்த்தைக ளெல்லாம் நியாயமானவைகளாகத் தோற்றிய படியால் அவன் அவ்வாறே செல்வதற் கிசைந்து உடனே அரசனை வணங்கி அவனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு திரு ம்பி மதிமருண்டு பயித்தியம் பிடித்தவன்போன்று ஒருபக் கத்திற் சென்றான்.

வீரவாகு, அரிச்சந்திரனை மயானங்காத்தற் கனுப்புதல்.

மேற்கூறியபடி சத்தியகீர்த்தி சென்றபின்பு அரிச்சந்தி ரன், முன்னே கேயூரங்களை யணிந்து நீக்கின தோளிலே வைத்த மாமிசக் காவடியானது ஊசல்போ லங்குமிங்கு மசைந்தாட அதனைச் சுமந்துகொண்டு வீரவாகுவுடனே தொடர்ந்து நடந்து பலவீதிகளையுந் தாண்டிப் புலால் நாறும் பறைச்சேரிக்குச் செல்லும் ஒரு பழையவழியைப் பற்றிப் பறைச்சேரியிற் சென்று அந்தப் புலையனிருக்கும் குடிசைக் குள்ளே புகுந்து, *பார்ப்பவர் கண்களுக்குமாத்திரம் மாமிச மாகத் தோற்றும்படி, வேதத்தை மாமிசமாக்கிக் கோக்கப் பட்டிருந்த அக்காவடியை வீரவாகுவின் உத்தரவுப்படி ஒரு பக்கத்தில் இறக்கி வைத்துவிட்டு அவனுக்கு முன்னே நின்

* நூலன், பார்ப்பவர் கண்களுக்கு மாமிசமாகத் தோற்றும்படி வேதத்தையே அக்காவடியிற் கோத்திருந்தான்.

ஞன். அப்போது வீரவாகு மயானங் காத்தலாகிய தன்னுடைய இழிவான தொழிலை அரிச்சந்திரனுக்குக் கொடுக்க நினைத்து, உடனே அவனை நோக்கி, "அடிமை மனிதனே! நான் சொல்வதைக் கேள்; உனக்குத் தகுதியான தொழில் என் வீட்டிலில்லை; இந்த ஊர்ச்சுடுகாடு முழுவதும் எனக்குச் சொந்தமானது; அச்சுடுகாட்டில் வரும் பிணங்களையெல்லாம் சுடுந்தொழில் எனக்குரியது; அவ்வாறு சுடுதற்கு எனக்கு இவ்வூரி லுள்ளோர் பிண மொன்றுக்கு வஸ்திர மொன்றும், காற்பணமும், வாய்க்கரிசியுங் கொடுப்பது வழக்கம்; இவற்றைக் கொடாவிட்டாலும், என்னுடைய உத்தரவைப் பெறாவிட்டாலும் எவரும் அச்சுடுகாட்டில் பிணஞ்சுடல் முடியாது; மேற்கூறிய மு[illegible]றை வரும்படிக்காக நான் மயானத்தைக் காத்துப் பிணஞ்சுட்டுவருகின்றேன்; இந்தத்தொழிலை உனக்குத் தருகின்றேன்; ஆதலால், நீ இப்பொழுதே மயானத்திற்குச் சென்று அதனைக் காத்து, அங்கே கொண்டுவரப்படும் பிணங்களுக்காக ஏற்பட்ட வஸ்திரம்முதலியவற்றைப் பெற்று அப்பிணங்களைச் சுட்டுக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே தங்கியிருப்பாயாக; ஒவ்வொரு பிணத்திற்கும் கொடுக்கப்படும் வஸ்திரத்தையும் காற்பணத்தையும் சேர்த்து எனக்காக வைத்துவிட்டு வாய்க்கரிசியை மாத்திரம் உன் ஆகாரத்திற்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்; உரிய பொருள்களைப் பெறாமல் எவருக்கும் எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் பிணஞ்சுடாதே; தினந்தோறும் சேரும் வஸ்திரங்களையும், பணங்களையும் எனக்கனுப்பிவிடு; நீ எனக்கு எவ்வளவும் வஞ்சனை செய்யாமல் இத்தொழிலைச் செய்துகொண்டு வரக்கடவாய்," என்று சொன்னான். அரிச்சந்திரன் அதற்கிசைய வீரவாகு உடனே அவனைச் சுடுகாட்டிற் கனுப்பினான்.

அதன்மேல் அரிச்சந்திரன், "ஐயோ தெய்வமே! நான் உலகத்தைக் காத்துவந்த தொழிலை நீக்கி முடிவில் எனக்குச் சுடுகாடு காக்குந் தொழிலையா ஏற்படுத்தினை," என்று வருந்தி வீரவாகுவினிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு சுடுகாடிருக்கு மிடத்தைக் கேட்டறிந்து நகரத்தை விட்டு நீங்கிச் சுடு

காட்டிற் சென்று, அங்கே சுட்டப்பட்ட பிணங்களோடு சேர்ந்தெரிந்து வெந்து கரிந்து கிடந்த குறைக்கொள்ளிக் கட்டைகளையும், பாடைகளோடு சேர்ந்துவந்து சிதைந்து கிடந்த குறுக்குக் கொம்புகளையும் எடுத்துச் சேர்த்து அவற்றாலும், பாடைகளிற் கட்டப்பட்டுவந்து கிடந்த பச்சையாகிய தென்னங் கிடுகுகளாலும், தானிருத்தற்குக் குடிசை யொன்றைக் கட்டி, முன்னை பிணத்தை வைத்து மனிதரால் தூக்கிக் கொண்டு வரப்பட்டு அங்கே கிடந்த ஒரு கட்டிலைத் தூக்கி அக்குடிசையிற் போட்டு அதன்மேலேறி, அச் சுடுகாட்டைக் காத்திருந்தான். அப்படி யிருக்கும்போது அந் நகரிலிருந்து அநேகம் பிணங்கள் மனிதரால் கொண்டுவரப்பட்டன; அவ்வாறு கொண்டுவரப்பட்டவுடனே அரிச்சந்திரன் அவற்றிற்குக் கொடுக்கப்பட்ட வஸ்திரம், காற்பணம், வாய்க்கரிசி ஆகியவற்றை வாங்கி வைத்துவிட்டுப் பிணங்களைக் கொண்டு வந்த மனிதர்கள் அவற்றைக் கட்டைமேலிட்டு ஈமக்கடன்களை யெல்லாம் முடித்து நெருப்பை மூட்டிச் சென்ற பின்பு எல்லாப் பிணங்களும் சரியாக வேகும்படி அவைகளை யெல்லாம் கவைக்கொம்பாற் புரட்டிப் புரட்டி முறைப்படி சுட்டெரிக்கத் தொடங்கினான். அப்படி அவன் சுட்டெரிக்கும்போது சூரியன் அஸ்தமிக்க இருள்வந்து மூடிக்கொண்டது; அவ்வாறு இருள் சூழ்ந்தவுடனே அச் சுடுகாட்டின் பிணங்களின் தசையைப் பிடுங்கித் தின்னும்பொருட்டு அநேகம் நரிகளும், நாய்களுங்கூடி ஊளையிட்டன; பல பூதங்களும், பைசாசங்களும் நெருங்கிப் பயங்கரமான தொனிகளைக் கிளப்பின; பிணங்கள் வெந்து கருகுவதா லுண்டாகும் சுடலை நாற்றம் எங்கும் பரவி அரிச்சந்திரனுக்கு மிக்க அருவருப்பை யுண்டாக்கிற்று; அன்று பகலெல்லாம் அவன் உணவருந்தா திருந்தும் மேற்கூறியபடி உண்டான பிண நாற்றத்தாலும், வாய்க்கரிசியின்மீ தேற்பட்ட அருவருப்பாலும் அவ்வரிசியைச் சுத்தப்படுத்திச் சமைத்துண்ணுவதற்கு மனம் பொருந்தாமல் பட்டினியாகவே யிருந்து அங்குக் கூடிய நாய்களையும், நரிகளையும், பூதங்களையும், பைசாசங்களையும் துரத்திக்கொண்

டு, பிணங்களைச் சுட்டுக்கொண்டும் அவ்விரவைக்கழித்தான். அடிக்கடி மீண்டும் மீண்டும் வந்து கூடின பேய்களும், நரிகளும், நாய்களும், பிணங்களை யிழுத்துக் கஷ்டத்தை யுண்டாக்கியபடியால் அவன் நித்திரை கொள்வதற்குச் சிறிதும் நேரம் வாய்க்காமற்போயிற்று; அதனால் அவன், "தெய்வமே! எனக்கித்தகைய கஷ்டத்தை யேற்படுத்தினையே; நான் என்ன பாவத்தைச் செய்தேன்; ஐயோ! என்னைச் சுற்றிலும், மந்திரிகளும், பிரதானிகளும், சேனைத்தலைவர்களும், அந்தணர்களும், முனிவர்களும் சூழ்ந்திருந்தது போய் இப்பொழுது பேய்களும், நாய்களும், நரிகளும் சூழ்ந்திருக்கின்றன; பல மலர் வாசனையும், சுகந்த தூபவாசனையும் என்னைச் சுற்றிப் பரவியிருந்ததுபோய் இப்போது பிணநாற்றமே என்னைச் சூழ்ந்திருக்கின்றது; உயர்ந்த பஞ்சணை மெத்தையில் சந்தோஷமாக நான் தங்கியிருந்ததை விட்டு இப்போது பிணங் கொண்டுவந்த பழங் கட்டிலின்மேல் தங்கியிருக்கின்றேன்; இரத்தின சிகரங்களையுடைய விநோதமாளிகை எனக்கிருப்பிடமாயிருந்தது போய் இப்போது குறைந்த கொள்ளிக் கட்டைகளாலும், பாடைக்கொம்புகளாலும், பச்சைக் கிடுகுகளாலும் அமைந்த சிறு குடிசை தங்குமிடமாயிருக்கின்றது; பாவியாகிய நான் முற்பிறப்பில் என்ன தீவினை செய்தேனோ? உண்பதற்கோ ஆகாரமில்லை; நித்திரை செய்யலாமென்றாலோ, பேய் முதலியவை செய்யும் உபத்திரவத்தால் சிறிதும் நித்திரை வரவில்லை; அவ்வாறு நித்திரையின்மையால் இரண்டு கண்களும் எரிகின்றன; பிணங்களின் மண்டைகள் வெடிப்பதனாலும், பேய், நரி, நாய் முதலியவை கதறுவதாலு முண்டாகும் பயங்கரமான சப்தங்களால் அடிக்கடி மனந் திடுக்கிடுகின்றதே; ஆ! ஆ!! என்னைப்போலத் துன்பத்தை யடைபவர் உலகத்தில் ஒருவனுமிலான்," என்று பலவாறு புலம்பி அச்சுடுகாட்டைச் சுற்றிக்கொண்டு திரிந்தான். அப்படி அம்மன்னன் அளவில்லாத கஷ்டங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு அச்சுடுகாட்டிற் சஞ்சரிக்கும்போது அவ்விரவு கழிந்து மறுநாள் உதயமாயிற்று. அவ்வாறு விடிந்த

மாத்திரத்தில் பேய்களும், நாய்களும், நரிகளும் மறைந்து போயின; அவற்றால் லேற்படும் துன்பமும் நீங்கிற்று. அதன் மேல் அவன் தன் குடிசையிற்போய் உட்கார்ந்திளைப்பாறித் தன்னுடைய தலைவிதியைப்பற்றிச் சிந்தனை செய்துகொண்டிருந்தான்.

அரிச்சந்திரன் அவ்வாறு அளவிலாத் துன்பத்தோடு சுடுகாட்டில் தங்கியிருக்கும்போது, அன்றைக்கு முந்திய நாளில் அவனை விட்டு நீங்கி மனக்கலக்கத்தோடு சென்ற மந்திரி, அக்காசிநகரத்திற் சிற்சில விடங்களுக்குச் சென்று பொழுதைப் போக்கிச் சூரியன் அஸ்தமித்தவுடன் ஒரு மடத்தைச் சார்ந்து மன வருத்தத்தால் ஆகாரமின்றிப் படுத்து சற்றும் நித்திரை கொள்ளாதிருந்து பொழுது விடிந்தவுடனெழுந்து, "ஐயோ! நம்மரசர் நேற்று நீசனுக்கு விலைப்பட்டு அவனுடன் சென்றாரே; அவர் எங்கிருக்கின்றாரோ? என்ன கஷ்டமான வேலையைச் செய்கின்றாரோ; அவரைக் காணுதிருக்க என் மனம் சிறிதும் சகிக்கவில்லை; ஆதலால், இப்பொழுதே பறைச்சேரிக்குச் சென்று அவரை விசாரித்துக் கண்டு வரவேண்டும்," என்று சிந்தித்து உடனே அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுப் பறைச்சேரிக்குச் சென்று அங்குப் பலவிடங்களிலும் புகுந்து பல பறையர்களிடமும் விசாரித்து முடிவாக வீரவாகுவின் குடிசையைச் சார்ந்து அங்குள்ளவர்களிடத்திலும் விசாரித்து, அவர்கள், 'அரசன் சுடுகாட்டி லிருக்கிறான்,' என்று சொல்லக் கேட்டு மிகவும் விசனமுற்று விரைந்தோடிச் சுடுகாட்டை யடைந்து அவ்விடத்தில் அரசனிருக்கு மிடத்தைத் தேடினான். அவ்வாறு அவன் தேடி முடிவில், பிணங்கள் நெருக்கமாக வைக்கப்பட்டு நாற்றத்துடன் எரிந்து கரிந்து புகைந்து கொண்டிருக்கும் ஓரிடத்தில் கட்டப்பட்ட சிறு குடிசைக்குள் அரசனிருப்பதைக் கண்டு மனங் கரைந்துருகி அவன் சமீபத்திற் சென்று திடீரென்று அவனுடைய பாதங்களில் விழுந்து, "அந்தோ! இஃதென்ன கொடுங்காலம்; மன்னர் பெருமானே! நீர் உலகத்தைக் காப்பதைவிட்டு இப்பொழுது

சுடுகாடு காக்கவோ தலைப்பட்டீர்; இப்படி நேருமென்பதை இந்தப் பாவி சிறிது மறியேனே; தெய்வத்திற்கும் இது சம்மதியாயிற்றோ? பலதேயத் தரசர்களும் நெருங்கி யிடம் போதாமல் ஒருவரோடொருவர் மோதிக்கொண்டுவந்து உம்முடைய பாதங்களில் விழுந்து வணங்கவும், அன்னம்போலும் மெல்லிய நடையையுடைய நாடகமாதர்க ளாடவும், அரம்பையரைப்போன்ற வேறு சில ஸ்திரீகள் பாடவும், முனிவர் ஆசீர்வதிக்கவும், சேனைத்தலைவர் துதிக்கவும், மந்திரிகள் ஆலோசனை கூறவும், கட்டியக்காரர்கள் கட்டியங் கூறவும், பல அழகிய ஸ்திரீகள் வெண்சாமரை வீசவும், அடைப்பைக்காரர்கள் அடைப்பை தாங்கவும், வித்வான்கள் புகழ்ந்து பாடவும் மிக்க கௌரவத்துடனே கொலுக்கூடத்திலிருந்து தேசவிசாரணை செய்த நீர் இப்பொழுது பேய்களும், நாய்களும், நரிகளும் சூழ்ந்த சுடுகாட்டிலிருந்து பிணங்களைக் காவல் செய்கின்றீரே; இந்த விதியோ உமக் கேற்பட்டது,” என்று கூறிக் கண்ணீ ரொழுகவிட்டுப் புரண்டழுதான்.

அத்தருணத்தில் அரசனும், தன்னுடைய கண்களில் முத்துக்களைப்போன்ற கண்ணீர்த்துளிகள் சொரிய விசனித்து, மந்திரியை நோக்கி, “சத்தியகீர்த்தி! விசனங்கொள்ளாதே; உலகத்தில் விதியை விலக்க எவராலாகும்? எல்லோருக்கும் கதிகளை ஏற்படுத்தக்கூடிய பிரமாவும், அவனைப் பெற்ற விஷ்ணுவுமே விதியைக்கடக்க முடியாதவர்களாய்க் கஷ்டப்பட்டார்களென்றால் நாம் அதைத் தடுக்க வல்லமையுடையவர்களாவோமோ? ஒருபோதும் நம்மால் அது முடியாது; வந்த விதியை நாம் அனுபவித்தே தீரவேண்டும்; எல்லாம் உனக்குத் தெரியும்; ஆதலால் வருத்தத்தை யொழித்துவிடு,” என்று கூறி அவனைத் தேற்றினான். அதன்மேல் மந்திரி மனந்தேறி அச்சுடுகாட்டில் அரசன் நடத்திவரும் காரியங்களைப்பற்றி விசாரித்தான். அதற்கு அரசன் சத்தியகீர்த்தியை நோக்கி, “மந்திரி! இந்த மயானத்தில் சுடுவதற்குக் கொண்டுவரப்படும் பிணமொன்றுக்கு வஸ்திர மொன்

றும், காற்பணமும், வாய்க்கரிசியும் அப்பிணத்தைச் சார்ந்தவர் வீரவாகுவுக்குக் கொடுக்க, அவற்றை அவர் பெற்றுக்கொண்டு அப்பிணத்தைச் சுடும் வழக்கம் இங்கே ஏற்பட்டிருக்கின்றது; இப்படியே இங்குவரும் பிணங்களையெல்லாம் சுடல்வேண்டும்; நான் வீரவாகுவுக்கு விலைப்பட்டு வீட்டிற்குச் சென்று அப்பொழுதே அவர் எனக்கிந்த வேலையைக் கொடுத்து, இங்கே வரும் வஸ்திரம், காற்பணம் முதலியவற்றைச் சேகரித்து அவருக்கனுப்பிவிடும்படிக்கும், வாய்க்கரிசியை மாத்திரம் என் ஆகாரத்திற்குபயோகப்படுத்திக்கொள்ளும்படிக்கும் கட்டளையிட்டு என்னை இச்சுடுகாட்டிற் கனுப்பினார்; நான் அவர் கட்டளைப்படியே இங்குள்ள வேலைகளை நிறைவேற்றி வருகின்றேன்; நேற்றுவந்த வாய்க்கரிசிகளையெல்லாம் சேர்த்து வைத்திருக்கின்றேன்; ஆயினும், அவை நிஷேதமானவைகளாதலால் அவற்றைச் சமைத்துண்ண மனம் பொருந்தாமல் பட்டினியா யிருக்கின்றேன்," என்று கூறினான். அதைக் கேட்டுச் சத்தியகீர்த்தி, "ஐயோ! ஆகாரமு மில்லாமலோ வருந்தினீர்?" என்று சொல்லி விசனித்துப் பின்னர் மன்னனை நோக்கி, "அரசர்க்கரசனே! நீர் ஆகாரத்திற்கு வருந்தவேண்டாம்; நான் அந்த அரிசிகளைப் பரிசுத்தமாக்கிச் சமைத்துத் தருகிறேன்; அவற்றை என்னிடம் கொடும்," என்று கேட்க, உடனே அரசன் அவ்வரிசிகளில் ஒருவேளை ஆகாரத்துக்குப் போதுமான அரிசிகளை யெடுத்துக் கொடுத்தான். சத்தியகீர்த்தி அவற்றை வாங்கிப் புல்முடிக்குள் வைத்துப் பொதிந்து அப்புல்முடியை ஒருபசுவுக்கருத்தி, அஃதுண்டு அந்தப்புல் ஜீரணமாகிச் சாணியாய் வெளிப்பட்டவுடனே அந்தச் சாணியை யெடுத்துத் தண்ணீரிற் போட்டுப் பிசைந்து கழுவி அதனோடு சேர்ந்திருந்த அவ்வரிசிகளை யெடுத்துப் பரிசுத்தமாக்கி யுலர்த்திக் குத்திப் புடைத்து அவற்றால் அன்னஞ் சமைத்து அரசனுக்குக் கொடுத்தான். அரசன் அச்சோற்றை யுண்டு பசிதணிந்தான். அதன்மேல் சத்தியகீர்த்தி காசிநகரத்திற் கேகிப் பலரிடம் யாசித்து அரிசிமுதலியன பெற்று அவற்றைச் சமைத்

துண்டு பசி தணித்தான். பின்னர் இவ்வாறே சத்தியகீர்த்தி அடிக்கடி வந்து அன்னஞ் சமைத்துக் கொடுத்துச் செல்ல அரசன் அதனை உண்டும், தினந்தோறும் சேரும் வஸ்திரம் பணம் ஆகியவற்றை வீரவாகுவுக் கனுப்பியும், அங்குவரும் பிணங்களைச் சுட்டும் அந்த மயானத்தைக் காவல் புரிந்து கொண்டிருந்தான். இனி, அதன்மேல் நடந்த விஷயங்களைக் கூறுவோம்.

காசிகாண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

மயானகாண்டம்.

மேற்கூறியுவாறு அரிச்சந்திரன் மயானங்காத்துக் கொண்டிருக்க, சந்திரமதியும், தேவதாசனும், அவர்களை விலைக்கு வாங்கிய பிராமணனுடன் அவன் வீடு சேர்ந்து அவனேவியபடி வேலைகளைச் செய்துகொண்டு அங்கே தங்கி யிருந்தார்கள் அப்படி அவர்கள் தங்கியிருக்குங் காலத்தில் சந்திரமதி ஒவ்வொருநாளிலும் சூரியன் அஸ்தமிக்கும்வரை யிலும் ஓயாமல் அந்தப் பிராமணன் சொன்ன வேலைகளையெல்லாம் குறைவறச் செய்துமுடித்துப் பின்னர் இராத்திரி இரண்டு சாமங்கழிந்ததற்குமேல் அவனூற்றின கூழைப் பருகி யுறங்கியும், மறுநாள் விடிய ஒருசாம மிருக்கும்போதே எழுந்திருந்து மீண்டும் வீட்டுவேலைகளைச் செய்தும் மிகுந்த கஷ்டங்களை யனுபவித்துக்கொண்டிருந்தாள். அப்படி அவள் வேலை செய்யுங்காலத்தில், காந்தள் மலர்போன்ற கைகளிலே உலக்கையைப் பற்றி, அக்கைகளிலே இரத்தங்கட்டி அவை சிவப்பாகவும், உடம்பெல்லாம் வியர்வை நீரொழுகவும், கண்களிலே அருவிபோல நீரொழுகவும், நெற்குத்துவதையும், பசுத்தொழுவிலுள்ள சாணிகளை யெடுத்துக் குவிப்பதையும், வீட்டின் முற்றங்களைப் பெருக்கிச் சாணங்கரைத்துத் தெளிப்பதையும், கோலமிடுவதையும், இன்னும் பலகஷ்டமான வேலைகளைச் செய்வதையும் பார்த்து, மையிட்டு வேல்போல விளங்கும் கண்களையுடைய அரம்பைய ரெல்லோரும், "ஐயோ!

அரிச்சந்திரன் மனைவியாகிய சந்திரமதிக்கும் இத்தகைய துன்பங்கள் வரலாமோ?" என்று மனமிரங்கி வருந்தினார்கள்; இன்னும் அந்நகரத்திலுள்ள மனிதரும் அவளைப் பார்த்து அவள்மீது பரிவுகொண்டு வருந்தினார்கள். அவ்வாறு தெய்வ ரம்பைகள் முதலிய எல்லோரும் சந்திரமதியைப் பார்த்து அவள்மீ திரக்கமுற்று வருந்தினாலும், அவளை விலைக்கு வாங்கிய பிராமணன், மனத்திற் சிறிதும் அன்பில்லாதவனும், மிகவுங் கொடுஞ்சொற்களையுடையவனும், அடிக்கடி கோபங் கொள்ளக் கூடியவனும், சிறிதும் தாக்ஷணிய மில்லாதவனும், எந்த நேரமும் கண்டித்துத் துன்புறுத்தி அவளை வேலைவாங்கக் கூடியவனுமாயிருந்தான். அவனுடைய மனைவியோ அவனைக்காட்டிலும் பதின்மடங் கதிகமான கொடுமையுடையவளாயிருந்தாள். அவ்விருவரும் அத்தகைய கடின சித்த முடையவர்களா யிருந்தபடியால் சந்திரமதிக்கு மேன்மேலும் துன்ப மதிகரித்துகொண்டே யிருந்தது. சந்திரமதியினுடைய கதி இவ்வாறிருக்க, அவளுடைய புத்திரனாகிய தேவதாசனுடைய கதியும் பார்த்தோர் மிகவும் பரிதபிக்கக் கூடியதாகவே யிருந்தது. அந்த வேதியன் அவனை அடிக்கடி அடித்தும், அதட்டி வைதும், பயமுறுத்திப் பல கஷ்டமான வேலைகளை யெல்லாம் செய்யும்படி ஏவிக்கொண்டிருந்தான். அதனால் அந்தப் பாலகன் பயந்து ஒவ்வொரு நாளிலும் விடிவதற்கு முன்னமே யெழுந்து அவ்வேதியனுடைய நிலங்களுக்குச் சென்று அவற்றிலுள்ள பயிர்களிற் களைபிடுங்கி யெறிந்தும், அவனுடைய காவலுக்குள்ளான வனத்திற் சென்று இலைக்கறிகளையும், விறகுகளையும், தருப்பைகளையும், சமித்துக்களையும் சேகரித்துக்கட்டிப் பொற்கிரீட மணியத் தக்க தன்னுடைய முடியிலே வைத்துச் சுமந்துகொண்டு வந்து அவ்வேதியனுக்குக் கொடுத்தும், இன்னும் பல கஷ்டமானவேலைகளைச் செய்தும், பசியால் வருந்தியும், இராத்திரி இரண்டு சாமத்திற்குமேல் தனக்கு அவ்வேதியன் இடும் கூழைப் பருகியும், அளவற்ற துன்பங்களை யடைந்துகொண்டிருந்தான். அவன் படுங் கஷ்டங்களைப் பார்த்துச் சந்திரமதி

மனஞ் சகிக்காதவளாகி, "அடா கண்மணியே! உனக்கும் இக்கதி நேர்ந்ததே," என்று சொல்லிக் கண்ணீர்விட்டழுது கொண்டிருந்தாள். அவ்விருவருடைய நிலைமையைப் பார்த்தால் எத்தகைய கன்னெஞ்சரும் மனமுருகி வருந்துவார்கள்.

தேவதாசன் காட்டிற் சென்று, தன்னை அரவு கடித்ததால் உயிர்விடல்.

மேற்கூறியபடி அவ்வேதியன் வீட்டிலிருந்து சந்திரமதியும், தேவதாசனும் பல கஷ்டங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு வருங்காலத்தில் ஒருநாள் தேவதாசன், தன் தாயாரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, விறகு முதலியன தேடிவருதற்காக அவ்வூரிலுள்ள சில பிள்ளைகளோடு கூடிக் காட்டிற்குச் சென்றான். அவ்வாறு அவன் செல்லும்போது சில அவசகுனங்களுண்டாயின; அச்சகுனங்களைச் சந்திரமதி கண்டு, "ஐயோ! தீயசகுனங்களுண்டாகின்றனவே; இன்று புத்திரனுக்கு என்ன தீங்கு விளையுமோ தெரியவில்லையே," என்று மனங்கலங்கினாள். அப்படி அவள் கலங்கியும் அவனைத் தடுத்துக் காட்டிற்குப் போகாமல் நிறுத்தினால் வேதியன் கோபிப்பானென்றஞ்சி, "என்ன வந்தாலும் வரட்டும்; எதுவும் தலைவிதிப்படியே நடக்கும்," என்று மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு அவனைத் தடைசெய்யாம லிருந்துவிட்டாள்.

அதன்மேல் சிறுவர்களோடு சேர்ந்து சென்ற தேவதாசன் காட்டிற் புகுந்து பலவிடங்களிலும் அலைந்து நல்ல விறகுகளையும், சமித்துக்களையும், இலைக்கறிகளையும், தேடிக் கட்டிச் சுமையாக்கித் தலையில் வைத்துச் சுமந்து அப்பிள்ளைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு திரும்பிவந்தான்; அப்படி வரும்போது வழியிலே ஓரிடத்தில் தருப்பைப்புல் அடர்ந்து செழிப்பாகப் பசுமையுடன் வளர்ந்தோங்கி யிருந்தது. தேவதாசன் அதைக் கண்டவுடனே, "இந்தத் தருப்பை மிகவும் பசுமையாயும், செழிப்பாயு மிருக்கின்றது; இதை அறுத்துக்கொண்டு போகாவிட்டால் நம்மை விலைகொண்ட வேதியர் கோபித்தடித்து வருத்துவர்; ஆதலின், இதனை அவசியம்

அறுத்துக்கொண்டு போகவேண்டும்," என்று கருதி ஓர் ஆலமரத்தடியிலே தான் கொண்டுவந்த சுமையை இறக்கி வைத்துக் கூடவந்த சிறுவர்களிடம், "நேயர்களே! நீங்கள் இவ்விடத்திற்றானே யிருங்கள்; நான் இந்தத் தருப்பையை அறுத்துக்கொண்டு வருகின்றேன்," என்று சொல்லி அவர்களை அங்கே நிறுத்திவிட்டு அந்தத் தருப்பைப் புதரின் சமீபத்திற் சென்றான். அப்போது, விசுவாமித்திரர் அப்புத்திரனைக் கொன்று அரிச்சந்திரனுக்கும், சந்திரமதிக்கும் மிகுந்த கலக்கத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று கருதி அவ்வாறே அவனைக் கொல்லுதற்கு ஓர் அரவத்தை அப்புதரில் சிருஷ்டித்துவிட்டுத் தேவதாசனைக் கடித்துக் கொல்லும்படி அதற்குக் கட்டளை யிட்டிருந்தார். அவ்வரவமானது அவ்வாறே செய்தற்குத் தேவதாசனுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு அப்புதருக்குள் மறைந்திருந்தது. அஃது அப்படி யிருக்குஞ் சமயத்தில் மேற்கூறியவாறு சென்ற தேவதாசன் அப்புதரின் சமீபத்தில் நெருங்கித் தருப்பையைக் கையினாற் பற்றி யறுத்தான். அப்படி யறுக்கும்போது அங்கே மறைந்திருந்த பெரிய அரவமானது சீறியெழுந்து கண்களில் நெருப்புப்பொறி சிதறக் கோபித்துப் பாய்ந்து தன்னுடைய பற்கள் அவனுடைய காத்திற் பதியும்படி கடித்தது. அவ்வாறு கடித்தவுடனே அவன் பயந்து துள்ளி அலறிக்கொண்டோடித் தன்னுடன் வந்த தோழரிருக்கு மிடத்திற்குப் பக்கத்திற் போய் மயங்கி விழுந்து புலம்பினான்.

ஆலமரத்தினிழலிலே இளைப்பாறிக்கொண்டிருந்த தோழர்களாகிய சிறுவர்கள், தேவதாசன் அவ்வாறு ஓடிவந்து மயங்கி விழுந்ததைக் கண்டு, "ஐயோ! இவனுக்கு என்ன நேர்ந்ததோ தெரியவில்லையே," என்று சொல்லி விரைந்தோடித் தேவதாசனை யடுத்து, அவனைத் தூக்கிக் கைகளாலணைத்துக்கொண்டு அவன் முகத்தை நோக்கி, "ஐயோ! தோழனே! உனக்கிப்போது என்ன துன்பம் நேர்ந்தது? நீ இவ்வாறு ஓடிவந்து இங்கே மயங்கி விழுந்ததற்குக் காரணமியாது?" என்று வினவினார்கள். உடனே தேவதாசன் அவர்

க்னை நோக்கி, "அன்பர்களே! நான் அந்தப் புதரிற் சென்று தருப்பையை அறுக்கும்போது அதற்குள்ளிருந்து பெரிய படத்தையுடைய அரவமொன்று வெளியேறிக் கோபித்துச் சீறி என் கரத்திற் கடித்தது; அதன் விஷம் என் தேகத்தில் வியாபித்துத் தலைக்கேறிவிட்டது; என் நினைவு தடுமாறுகின்றது; இனி நான் பிழைப்பதரிது; சிறிது நேரத்துக்குள் என்னுயிர் போய்விடும்; ஐயோ! என் அன்னைக்கு எவருந் துணையில்லையே; நான் அவள் மடியிற் படுத்து உயிர் விடுதற்குத் தக்க தவத்தையேனுஞ் செய்யாத பாவியாகி விட்டேனே; இந்த நடுக்காட்டில் எனக்குச் சாவு நேர்ந்ததே; என் தந்தை எவ்விடத்திலிருக்கின்றாரோ; ஆ தெய்வமே! அவர் முகத்தைப் பாராமல் என் உயிர்போகப் போகின்றதே; இவ் விஷத்திற்குத் தக்க பரிகாரஞ்செய்து என்னைக் காப்பாற்றுவாரொருவருமில்லையே; நான் திக்கற்ற பாவியாகிவிட்டேனே," என்று பலவாறு புலம்பிக் கண்ணீர்விட்டழுது அங்குமிங்கும் புரண்டான். அவனுடைய பரிதாபமான நிலைமையைக் கண்டு மற்றச் சிறுவர்களெல்லோரும் மனமிரங்கி, "ஐயோ! இவனுக்கு இத்தகைய தீங்கு சம்பவித்ததே; நம்மோடு சேர்ந்து இவன் வருவானென்று இவனுடைய அன்னை வழியைப் பார்த்துக்கொண் டிருப்பாளே; நம்மோடுவந்து இவன் சுகமாகத் திரும்பிச் சென்று வீடு சேராமல் இவ்வித ஆபத்துக் குள்ளானானே," என்று வருந்தி உடனே தங்கள் புத்திக் கெட்டியவரையில் ஏதேதோ சில பரிகாரங்களைச் செய்து பார்த்தார்கள்; ஒன்றும் பயன்படவில்லை; சிறிது நேரத்திற்குள் தேவதாசனுடைய கண்கள் சுழன்றன; நா வறண்டுபோயிற்று; பேச்சுந் தடுமாறிப் போயிற்று; மெய் சோர்ந்துவிட்டது; பற்கள் கறுத்துப் போய்விட்டன; உயிர் போகுந்தருணமும் சமீபித்துவிட்டது. அதனால் அவன் கால் கைகளை உதறிக்கொண்டு தலையை அங்குமிங்கும் புரட்டியுருட்டி முடிவாக அச் சிறுவரைப் பார்த்து, ஈனத் தொனியோடு, "தோழர்களே! என்னால் பேச முடியவில்லை; என்னுயிர் போகுந்தருணம் சமீபித்துவிட்டது; நீங்கள் என்

அன்னையிடம் சென்று இந்தப் பாவியாகிய நான் இறந்து போன விவரத்தைத் தெரிவிப்பீராக; அவள் மிகவும் வருந்துவாளாதலின், அவ்வாறு வருந்த வேண்டாமென்று அவளுக்குத் தேறுதல் கூறுங்கள்," என்று சொல்லிச் சிறிது நேரத்திற்குள் பேச்சொடுங்கி மாண்டனன்.

அதன்மேல் அந்தச் சிறுவர்கள் அளவில்லாத துக்கத்தையடைந்து அவனை யெடுத்து ஒரு நல்ல விடத்திற்போட்டுச் சில இலைகளைப் பறித்து மேலிட்டு மூடி அவனுடலை மறைத்து அவரவர்கள் கொண்டுவந்த சமித்துக்களின் சுமைகளை யெடுத்துத் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு விரைவாகப் புறப்பட்டு நடந்து நீலோற்பலங்கள் மலர்ந்து விளங்கும் வயல்கள் சூழ்ந்த காசிப்பட்டணத்துக் குள்ளேபோய்ச் சேர்ந்தார்கள். அப்படி அவர்கள் சேர்ந்த சமயத்தில் சூரியனும் மேற்குக் கடலிற்போய் மறைய மாலைக்கால மாயிற்று. அவ்வாறு மாலைக்காலமாகி இருள் சூழ்ந்தவுடன் சந்திரமதி, மகனை நினைத்து வருந்தி, "ஐயோ! என் அருமைச் செல்வன் காலை நேரத்தில் பசியோடு காட்டிற்குச் சென்றானே; அவன் செல்லும்போது சில அவசகுனங்கள் நேர்ந்தனவே; அந்தச் சகுனங்களை நினைக்கும்போது என் மனம் பதறுகின்றதே; மாலைக்காலமாகி எங்கும் இருள் சூழ்ந்துவிட்டதே; இன்னும் அவன்வரவில்லையே; இதுவரை வராததற்குக் காரணமியாதோ? அவனுக்கு என்ன தீங்கு நேர்ந்ததோ? தெய்வமே! நான் என்னுடைய நாயகரையு மிழந்து அவனையே நம்பி யிருக்கின்றேனே; அவனுக் கேதேனும் நேர்ந்தால் என்னுயிர் நிற்குமா? என் ஈரற்குலை கருகுகின்றதே; என் மனம் பதைக்கின்றதே," என்று பலவாறு புலம்பிக் கண்ணீர்விட் டழுதுகொண்டே வீட்டைவிட்டு வெளியேறித் தலைவாயிலைக் கடந்து தெருவிற்சென்று, தேவதாசன் வரும் வழியை அடிக்கடி பார்ப்பதும், மீண்டு வீட்டிற்குட் சென்று வேலையைப் பார்ப்பதும், சிறிது நேரத்திற்குள் மனம் பொறாமல் மறுபடியும் வந்து பார்ப்பதுமாய் மனமறுகி அங்கு மிங்கும் அலைந்துகொண்டிருந்தாள்.

அப்படி அலைந்துகொண்டிருக்கும் சமயத்தில் மேற்கூறியபடி இறந்த தேவதாசனைக் காட்டிற் போட்டுவிட்டுக் காசி நகரத்திற்குட் சென்ற சிறுவர்கள், அந்தத் தேவதாசனிறந்த விவரத்தை விரைவில் அவளிடம் தெரிவிக்கக் கருதி அவளிருக்கு மிடத்திற்குச் சென்றார்கள். அப்போது சந்திரமதி பின்னு மொருமுறை வெளியேறி மகன்வரும் வழியை நோக்கினாள். அவ்வாறு நோக்கிய அவள், தன்னுடைய புத்திரனொருவன் தவிர மற்றச் சிறுவர்கள் மாத்திரம் வருவதைக் கண்டாள். அப்போது அவளுடைய மனந் திடுக்கிட்டது; அதனால் அவள், "என்னுடைய புத்திரனின்றி மற்றவர்கள் மாத்திரம் வருவதற்குக் காரணந் தெரியவில்லையே; ஐயோ! என்ன நேர்ந்ததோ," என்று கையை நெரித்துக் கண்ணீர்விட்டாள். அதற்குள் அந்தச் சிறுவர்கள் அவள் சமீபத்தில் நெருங்கினார்கள். உடனே சந்திரமதி, மனந் தளரவும், உடல் துடிக்கவும் அவர்களை நோக்கி, "பிள்ளைகளே! உங்களோடு சேர்ந்துவந்த என் புத்திரனெங்கே? நீங்கள்மட்டும் வரக் காரணமியாது? விரைவிற் கூறுவீராக," என்று வினவினாள். அங்ஙனம் அவள் பதறிக் கேட்பதை அச் சிறுவர்கள் பார்த்து, "ஐயோ! இவ்வளவு பதற்றத்தோடு கேட்கும் இவள் தன்னுடைய புத்திரனிறந்த செய்தியை அறிந்தால் என்னபாடு படுவாளோ; நாம் எப்படி இந்தத்துக்கமான சமாசாரத்தை இவளிடம் தெரிவிக்கலாம்?" என்று முகவாட்டத்தோடு மேலுங் கீழும் பார்த்துக்கொண்டு சிறிது நேரம் மௌனமாக நின்றார்கள். அப்படி அவர்கள் நிற்கவே அவள், "ஐயோ! நம்முடைய புத்திரனுக்கு நிச்சயமாக ஏதோ தீங்குதான் நேர்ந்துவிட்டது," என்று வயிற்றைப் பிசைந்துகொண்டு மேலும் அவர்களை நோக்கி, "சிறுவர்களே! ஏன் மௌனமாக நிற்கின்றீர்கள்? நேர்ந்ததென்ன?" என்று கேட்டாள். அதன்மேல் அச்சிறுவர்களுள் ஒருவன், "நாம் எப்படியும் இந்தத் துக்க சமாசாரத்தைச் சொல்லத்தானே வேண்டும்? மௌனமா யிருப்பதாற் பயனென்ன?" என்று ஆலோசித்து உடனே சந்திரமதியைப்

பார்த்து, "அம்மா! நீ சந்தேகித்தபடியே உன் மகனுக்குத் தீங்கு நேர்ந்துவிட்டது; ஏதோ கெட்டகாலத்தால் காட்டில் உன் புத்திரனை அரவந் தீண்ட அப்பாம்பின் விஷத்தினால் அவன் இறந்துபோய்விட்டான்," என்று அவள் வயிற்றில் நெருப்பைவாரிக் கொட்டுவதுபோல் சொல்லிவிட்டான்.

ஐயோ! அச்சந்திரமதி அத்தருணம் பட்டபாட்டை நாம் என்னென்று உரைக்குவோம்! தேவதசன் பாம்பின் விஷத்தால் மாண்டானென்ற வார்த்தை செவியிற் புகுந்தவுடனே அவள், "ஆ மகனே!" என்று பெருந்தொனியுண்டாகக் கூவி அடியற்ற மரம்போல் படிமேல் திடீரென்று விழுந்து மூர்ச்சித்தாள். அவளுக்குச் சிறிதும் பிரக்ஞையில்லாமற்போயிற்று; கூந்தலவிழ்ந்து ஒரு பக்கம் புழுதியிற் கிடந்தது; கண்களில் நீர் அருவிபோல ஒழுகிக்கொண்டிருந்தது; அப்படி மூர்ச்சித்த அவள் தோகையை விரித்தபடியே மயங்கிக் கிடந்த ஒரு மயில்போற் கிடந்தாள். அப்படி அவள் நினைவற்றுக்கிடந்த கோலத்தை அங்கு நின்ற சிறுவர்கள் பார்த்து மனமுருகி, "ஐயோ! திக்கற்ற இப்பெண்மணிக்கு இத்துன்பம் வரலாமா; இவளுடைய பரிதாபமான நிலைமையைப் பார்த்து நம்முடைய நெஞ்சம் பதைக்கின்றதே," என்று வருந்தி அவளைவிட்டு நீங்கிச் செல்ல மனமில்லாமல் அங்கேயே நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அப்படி அவர்கள் மனம் வருந்தி நிற்கும்போது மேற்கூறியபடி மூர்ச்சித்து விழுந்த சந்திரமதிக்கு அம்மூர்ச்சை சிறிது நீங்கி நினைவுண்டாயிற்று; அவ்வாறுண்டாகவே அவள் துடித்தெழுந்து வயிற்றிலும், மார்பிலும், முகத்திலும் கைகளாற் பன்முறை யறைந்துகொண்டு, "அடா என் குலம் விளங்க வந்த புத்திரனே! என் அருமைச் செல்வனே! என் தவமிகுதியால் வந்த தங்கமே! மாசிலாமணியே! மதிநிறைந்த மைந்தனே! என் பிள்ளைக்கலி தீர்க்கவந்த போழுதே! கரும்பே! கனிரசமே! கற்கண்டே! கொற்றவர் போற்றும் கோமானே! என் அப்பனே! ஒப்பில்லா மாணிக்கமே! ஒளிமிகுந்த முத்தே! பவளமே! பழுதில்லாப் பாலகா! சூரியகுலத் தோன்றலே!

வீரிய மிருந்த பேரரசே! என் கண்ணே! என் கண்ணுள் மணியே! என்னாருயிரே! எனக்குற்ற துணையாயிருந்த உத்தமனே! என் அல்ல லகற்றவந்த அருமருந்தே! என் சஞ்சலப்பிணி நீக்கும் சஞ்சீவியே! சுந்தரனே! எனக்கு முன்னே அக்கினியில் விழச்சென்ற என் னருமைப்புதல்வா! திரு மிகுந்த செம்மலே! உருமிகுந்த திருமகனே! என் சொற்றவறாப் புத்திரனே! என் அன்பிற் சிறந்த ஐயனே! கற்பகத்தை நிகர்த்த கையனே! என்றும் பொய் சொல்லாத் மெய்யனே! சூதொன்று மில்லாத் துய்யனே! ஆ தேவ தாசா! எனக்குரிய விசுவாசா! இந்தப் பாவியை விட்டுப் பிரிந்தாயே; உடல் துறந்தாயே; என்னை மறந்தாயே; இப்பொழு திறந்தாயே; உன்னைப் பத்துமாதமும் சுமந்துபெற்ற என்வயிறு பற்றி யெரிகின்றதே; நான் இனி எப்பொழு துன்னைப் பார்ப்பேன்; நீ அம்மாவென்றழைக்க என் காதால் எக்காலத்திற் கேட்பேன்; துணையற்றிருந்த எனக்கு இனி எவர் துணையாவர்? அம்மா நீ அழாதேயென்று எனக்குத் தேறுதல் சொல்வாரெவர்? என் நாயகரைப் பிரிந்தும் உன்னை நம்பி யிருந்தேனே; நீயும் இச் சமயத்தில் கைவிட்டாயே; எல்லாச் சிறப்பையு மிழந்து நீ சுற்றத்தாரு மின்றிக் காட்டில் தனியே யிறந்து கிடக்கின்றாயே; நான் இத்துயரை எவ்வாறு சகிப்பேன்? எப்படி உயிர்தரிப்பேன்? எவ்விதம் உன்னை மறப்பேன்; ஐயோ! அறியாப் பருவத்தில் உனக்கு இவ்வித அகாலமரணம் ஏற்பட்டதே; தெய்வத்திற்கும் இரக்கமில்லாமற் போயிற்றே; அரவம் உன்காதில் எவ்வாறு கடித்ததோ; நீ எப்படிப் பதறி கதறினையோ; எவ்விதம் உயிர் விட்டாயோ; என்ன நினைந்தாயோ; உன்னுடைய அறிவையும் அழகையும் நான் இனி எவரிடத்திற் காண்பேன்; யாரை மகனேயென் றழைப்பேன்; பாவியாகிய என்னோடு சேர்ந்து கஷ்டப்படுவதைக் காட்டிலும் உயிர்விடுவதே நலமென்று நினைத்து இவ்வாறு நீ என்னை வருந்தச்செய் திறந்தனையோ; எனக்கொன்றுந் தோற்றவில்லையே; என்மனந் திடப்படவில்லையே; நீ இறந்தாயென்று கேள்விப்பட்ட மாத்திரத்தி

மேலேயே நான் ஓடிவந்து உன்முகத்தில் விழிக்கக்கூடாத பாவியாயிருக்கின்றேனே; அந்தோ! நீ உயிர்பெற்றிருக்க இந்தச் சண்டாளியாகிய நான் இறக்கலாகாதா; உன்னைப் பெற்ற பிதா ஏதோ ஒரு சமயத்தில் என்னைக் கண்டு 'தேவதாசனெங்கே?' என்று கேட்டால் நான் அவருக்கென்ன சொல்வேனடா வந்தனை; நீ எல்லாச் சுகத்தையுமிழந்து என்னோடு வந்து சங்கடப்படுவதைப் பார்த்து நான் ஒவ்வொரு நாளும் ஓயாத்துயர்க்குள்ளாகி வருந்தினேனே; அவ்வாறு வருந்திய எனக்கு நீ உயிரோடிருந்ததனுஞ் சிறிது திருப்தியை யுண்டாக்காமல் இப்போது திடீரெனவிறந்து மேலும் துன்பத்தை அதிகப்படுத்திவிட்டாயே; இனி நான் என்ன செய்வேன்," என்று பல்வாறு புலம்பிக் கீழேவிழுந்து புரண்டாள்; தரையில் முட்டினாள்; மோதினாள்; கதறினாள்; பதறினாள்; கூறாத வார்த்தைகளையெல்லாம் கூறினாள்; தலையிலடித்துக் கொண்டாள்; தயங்கினாள்; மயங்கினாள்; அப்போது அவளுடைய நாவுலர்ந்து போயிற்று; அழுதழுது கண்கள் சிவந்துபோயின; கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகி வழிந்து அவளுடைய வஸ்திரமுழுமையும் நனைத்தது; மேனி கருகிற்று; மதிபோன்ற முகம் வாட்டமுற்றது; பேச்சும் தடுமாறிற்று; அவள் அப்போதடைந்த துன்பத்தைக் கண்டால், எப்பொழுதும் இரக்கமென்பதையே அறியாத கன்னெஞ்சரும் மனங்கரைந் துருகுவார்.

அப்படி அவள், பார்த்தோர் பரிதபிக்கும்படி தரையிற் கிடந்துருண்டு வயிற்றிலறைந்துகொண்டழுது புலம்புவதை அங்குநின்ற சிறுவர்கள் கண்டு மிகவும் மனமுருகி அவளைப் பார்த்து, "அம்மா! நீ அழவேண்டாம்; ஏதோ காலகதியால் உனக்கு இத்தீங்கு நேர்ந்துவிட்டது; உன் மகனுக்கு அற்ப ஆயுளேற்பட் டிருந்தபடியால் அவன் இத்தகைய இளம் பருவத்திலேயே இறந்துவிட்டான்; இனி நீ எவ்வாறு அழுது புலம்பினும் அவன் உயிர்பெற்று மீண்டுவரப் போகின்றானா? உன் மனத்திலுண்டான விசனத்தை அகற்றிவிடு; விரைவில் உன் மகனைத் தேடியெடுத்துத் தகனஞ் செய்வதற்குரிய

வழியைத்தேடு; இராக்கால மாய்விட்டபடியால் அவனை நாய். நரிகள் இழுத்துச் சென்றாலுஞ் செல்லக்கூடும்; ஆதலால், நீ தாமதிக்காமல் உன்னை விலைக்கு வாங்கிய வேதியரிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு அவனிறந்துகிடக்கு மிடத்திற்குச் செல்வாயாக," என்று தேறுதலான சில வார்த்தைகளைக் கூறினார்கள். அதன்மேல் அவள் சிறிது மனந்தேறி அழுவதை நிறுத்தி, "எல்லாம் விதிப்படியே நடக்கும்; நம் செயலால் ஆவதொன்றில்லை; இனி நாம் அழுது புலம்புவதால் என்ன பயன்?" என்று சிந்தித்துப் பின்னர் அந்தச் சிறுவர்களை நோக்கி, "பிள்ளைகளே! என்னுடைய புத்திரன் எந்தவிடத்தில் இறந்து கிடக்கிறான்?" என்று வினவினாள். அதைக் கேட்டவுடன் அவர்கள், "அம்மா! நாங்கள் சென்ற காட்டின் மத்தியில் ஒரு பெரிய ஆலமரம் நிற்கின்றது; அந்த ஆலவிருக்ஷத்திற்குப் பக்கத்திலே வடக்குத் திசையில் தருப்பைப்புதூர் செறிந்த மேடொன் றிருக்கின்றது; அந்த மேட்டுக்குத் தென்புறத்திலே உன் புத்திரன் இறந்து கிடக்கிறான்; நீ, நாங்கள் சொன்ன அடையாளங்களைப்பற்றிச் செல்வாயானால் அவனைக் காணுவாய்," என்று சொல்லிவிட்டுத் தங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள்.

அதன்மேல் சந்திரமதி, தனக்கு அளவில்லாத விசனமுண்டாகியிருந்தும், தான் அழுதுபுலம்புவதைக் கண்டால் தன்னை விலைக்கு வாங்கிய வன்னெஞ்சனாகிய வேதியனும், அவனுடைய மனைவியும் கோபிப்பார்களென்று பயந்து அவ் விசனத்தை யெல்லாம் மனத்துள் அடக்கிக்கொண்டு வாய் திறந்து கூவியழாமல் மிகவும் மெய் சோர்ந்து, புத்திரனை யெடுத்துத் தகனஞ் செய்யச் செல்வதற்குப் பிராமணனிடம் போய் உத்தரவு கேட்கவேண்டுமென்று கருதினாள். அவ் வாறு கருதிய அவள், தான் செய்யவேண்டிய வேலைகளிற் சில வேலைகள் செய்யப்படாமல் குறைவாயிருந்தபடியால், "இவற்றை நாம் செய்யாமற் சென்றால் வேதியர் உத்தரவு கொடுக்கமாட்டார்," என்று ஆலோசித்து விரைவில் அவ் வேலைகளையெல்லாம் செய்துமுடித்துவிட்டுப் பின்னர் ஆறுத்

துயரத்தோடு அந்தணன் வீட்டுக்குள்ளே புகுந்தாள். அப்படிப் புகுந்தவுடனே நெஞ்சிரக்கமற்ற அவ்வேதியன் சந்திரமதியை நோக்கி, "அடியே வேலைக்காரி! வேலைகளையெல்லாம் செய்து முடித்துவிட்டாயா? இங்கே எதற்காக வந்தாய்? என்ன விசேஷம்," என்று படபடப்பாக வினவினான். அப்படி அந்த வேதியன் பேரிடிபோல் முழங்கிக் கேட்கவே சந்திரமதி கருடனைக் கண்ட அரவம்போல் நெஞ்சந் திடுக்கிட்டு, மேனிநடுங்கி, ஒரு கையால் வாயை மூடிக்கொண்டு மிகவும் மரியாதையாக அவனை ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, பின்னர் சுடுகாடுபோன்ற அவனுடைய கொடுமையான முகத்தை நோக்கி, "சுவாமி! காட்டிற்குச் சமித்துக்கள் கொண்டுவாச் சென்றிருந்த என்னுடைய புத்திரன், அரவந் தீண்டியதனு லிறந்துபோய்விட்டான்; ஆதலால், நான் அக்காட்டிற்குச் சென்று அவனையெடுத்துத் தகனஞ் செய்தற்கு எனக்குத்தாவு கொடுத்தருளவேண்டும்," என்று கூறினாள். அவ்வாறு கூறியவுடனே அவ்வேதியன் எட்டுணையும் மனத்தில் இரக்கமின்றி மிகவுங் கோபங்கொண்டு புலிபோற் சீறிப் பற்களை நெறநெறவென்று கடித்துக்கொண்டு, சந்திரமதியின் நெஞ்சந் திடுக்கிடும்படி அவளை உக்கிரமாய்ப் பார்த்து, "அடியே வஞ்சனை நிறைந்த மகா மாயக்காரி! நீ மகனிறந்தானென்று சாக்குச் சொல்லிச் சென்று என் வேலைகளையெல்லாம் செய்யாமற் கெடுத்துவிடப் பார்க்கின்றாயோ; உன் மகனிறந்தால் உனக்கென்ன நஷ்டம்? அதிக விலைகொடுத்து வாங்கின எனக்கன்றோ பொருள் நஷ்டமாய்விட்டது; நானல்லவோ அவனிறந்ததைப்பற்றி வருத்தப்படவேண்டும்; அவ்வாறு நஷ்டப்பட்ட நானே வருத்தப்படாமலிருக்கும்போது நீ எதற்காக வருந்துகின்றாய்? நான் பணங் கொடுத்து உன் மகனை விலைக்கு வாங்கியபின் உனக்கும் அவனுக்கும் என்ன தொடர்பிருக்கின்றது? அவனு லேற்படும் நன்மை தீமைகளை அடைதற்குரியவன் நானே; அவனிறந்துபோய்விட்டால் அவனையெடுத்துத் தகனஞ் செய்யவேண்டிய கடமை என்னுடையதே; நான் இஷ்டப்பட்டால் அவனையெடுத்துத் தகனஞ்செய்வேன்;

இல்லாவிட்டால் அவனுடைய மிருதகம் நாய் நரிகளுக்கு இரையா
கும்படி அவனை அவ்விடத்திலேயே போட்டுவிடுவேன்; நீ
அவனைப்பற்றிச் சிறிதும் சிந்திக்கவேண்டாம்; ஐயோ! நான்
அவனுக்காகக் கொடுத்த பணமெல்லாம் போய்விட்டதை
பற்றி என் வயிறெரிகிறதே; இந்த வயிற்றெரிச்சலோடு நீ
என்னுடைய வேலைகளையும் கெடுத்து எனக்கு மிருந்த கஷ்
டத்தை உண்டாக்கப்பார்க்கிறாய்? அடி பாவி! எனக்கு மேன்
மேலும் வயிற்றெரிச்சலைக் கிளப்பாதே; எனக் கெதிரில் நில்
லாமல் சீக்கிரம் போய் வேலைகளைச் செய்; ஐயோ! இவ்வளவு
நேரம் வீணாய்ப்போயிற்றே; வேலைசெய்தற்குச் சீக்கிரம்போ!
போ!!" என்று கடிந்து பேசி அவளைத் துரத்தினான்.

அப்போது சந்திரமதி, "ஐயோ! எனக் கிப்படிப்பட்ட
காலம் வந்ததே," என்று மனங் கலங்கி விசனம் பொங்கிக்
கண்ணீர் அருவிபோலொழுக அழுது அந்தப் பிராமணனை
நோக்கி, "ஐயரே! என் புத்திரன் உமக் கடிமையாயிருந்தா
லும் அவன்மீதெனக்கேற்பட்ட புத்திரவாஞ்சை போய்விடு
மா? அவன் காட்டி லிறந்துகிடக்கின்றானென்று சொல்லக்
கேட்டவுடன் பத்து மாதமுஞ் சுமந்து பெற்ற என் வயிறு
பற்றி யெரியாமலிருக்குமா? அவனைப் பார்க்காதிருக்க என்
மனஞ் சகிக்குமா? நான் எவ்வளவு தாழ்மைப்பட்டிருந்தா
லும் நீர் இத்தகைய விஷயங்களைத் தடை செய்வது நீதி
யாகாது; என்னுடைய பரிதாபமான நிலைமையைப் பார்த்தால்
விரோதிகளும் மன மிரங்குவார்; நீர் என்னை விலைகொண்ட
வேதியராயிருந்தும் என்மீ திரக்கமுறாதிருப்பது ஆச்சரியம்!
அவனை யெடுத்துத் தகனஞ் செய்யாமல் அவ்விடத்திலேயே
போட்டுவிடுவது நியாயமாகுமா? இந்த வழக்கம் எங்கேனு
முண்டா? எத்தகைய கடின சித்த முடையவர்களும் இந்த
வார்த்தையைக் கூறமாட்டார்கள்; உலகத்தில் எவரேனும் நீர்
சொல்லும் இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டால் மிகுந்த ஆச்சரிய
மடைவார்கள்; சுவாமி! என்மீது கிருபை செய்யும்; உம்
முடைய வேலைகளில் எதுவும் குறைவில்லை; எல்லா வேலைகளை
யும் நான் செய்து முடித்துவிட்டேன்; நீர் தயவுசெய்து இங்

தப் பாவியாகிய எனக்கு உத்தரவு கொடுத்தால் இப்பொழுதே சென்று புத்திரனை யெடுத்துத் தகனஞ் செய்துவிட்டு விடிவதற்குமுன்னமே அடியாள் இங்குவந்து சேருவேன்; நீர் இவ்வாறு செய்வீரானால் உமக்கு மெத்தப் புண்ணிய முண்டு," என்று சொல்லி அவனுடைய பாதங்களில் விழுந்து புலம்பினாள்.

அதன்மேல் அந்தப் பார்ப்பான் சிறிது மனதிரங்கி அவளை நோக்கி, "பெண்ணே! நீ மிகவும் அழுது புலம்புகிற படியால் உன்னிஷ்டப்படியே உனக்கு உத்தரவு கொடுக்கின்றேன்; நீ விரைந்து சென்று உன் புத்திரனை யெடுத்துத் தகனஞ் செய்துவிட்டுப் பொழுதுவிடிவதற்குள் வந்து சேருவாயாக; நாளைக்கு என் வீட்டில் அதிகமாக வேலைக ளிருக்கின்றன; ஆதலால், நீ தாமதிக்காதே," என்று சொல்லி அவளுக்கு உத்தரவு கொடுத்தான்.

சந்திரமதி, இறந்த புத்திரனைத் தேடிச் செல்லல்.

மேற்கண்டவாறு உத்தரவு கொடுத்தவுடனே சந்திரமதி சிறிதும் தாமதிக்காமல் அப்பொழுதே விரைந்து புறப்பட்டுக் காவலைக்கொண்ட காசி நகரத்தைத் தாண்டிச் சென்றாள். அப்படிச் செல்லுங்காலத்தில் இருள் அதிகரித்துச் சிறிதும் வழிதெரியாம லிருந்தது. அவள் செல்லும் மார்க்கமானது எத்தகைய தைரியமுடையவர்களும் அஞ்சத்தக்கதாயிருந்தது. அப்படியிருந்தும் சந்திரமதி தன் புத்திரனைக் காணவேண்டுமென்னும் ஆவலால் சிறிதும் அச்சங்கொள்ளாமல் விரைந்து நடந்தாள். அங்ஙனம் விரைந்து செல்லும்போதே அவளுக்கு மேன்மேலும் வருத்தம் அதிகரித்தபடியால் தேம்பித் தேம்பியழுது, "பாவியாகிய யான் பெற்ற புதல்வனே!" என்று பன்முறை கூவினாள்; அடியெடுத்துவைக்குந்தோறும் கற்களிலும், மேடுகளிலும் காலிடறிப் பதைபதைத்துக் கீழேவிழுந்தாள்; அப்படி விழுந்தவுடனே பதறியெழுந்து, "ஐயோ மகனே! என் துன்பத்தைக் கண்டு எனக்கு இச்சமயம் துணைசெய்வா ரொருவரு மில்லையே,"

என்று சொல்லி மிருதுவான தன்முகத்திலறைந்துகொண்டு தாவிப்போய் மீண்டும் பலவிடங்களில் விழுந்தாள்; நீலமலர் போன்ற அவளுடைய கண்களிலே நீர்சிந்தக் கதறினாள். அப்படி அவள் கதறியும் பதறியும் அழுது காலிடறி வீழ்ந்து சிறிது தூரஞ் சென்று பின்னர் உயிரைத்தேடிச் செல்கின்ற உடம்புபோலத் தன் மகனைத் தேடிக்கொண்டு அவனிறந்து கிடக்குங் காட்டிற்குள்ளே புகுந்தாள். அந்தோ! அவள் காட்டிற் பட்டபாடு எவராலும் அளவிட்டுச் சொல்லுதற் கியலாது; மேற்கூறியபடி அவள் சென்ற அக் காட்டினிடையே பற்பல விடங்களில் தரை ஈரமாயிருந்தபடியால் அவ்விடங்களில் அவள் செல்லும் வழியெல்லாம் அவளுடைய பாதங்கள் தரையிற் பதிந்ததனா லேற்பட்ட பள்ளங்களில் அவள் கண்களினின் றொழுகிய கண்ணீர்த்துளிகள் சிந்தி நிறைந்தன; அங்கே அடர்ந்திருந்த முட்செடிகள் அவளுடைய கூந்தலையும் வஸ்திரத்தையும் பற்றி யிழுத்து உடம்பிற் கீறிப் பற்பல விடங்களிற் காயமுண்டாக்கின; அதனால் அவளுடைய தேகத்தில் இரத்தம் பெருகி யொழுகிக் கால்களின் வழியாக வடிந்து அவ ளடிவைத்த விடமெல்லாஞ் சிந்தி நிறைந்தது. அப்படி அவளுக்கு அவ்விருளில் சகிக்க முடியாத துன்பங்கள் நேர்ந்தும் அவள் அவற்றால் இளைப்படைந்து நிற்காமல் வருங் கஷ்டங்களை யெல்லாம் அனுபவித்துக்கொண்டு முன்னிலும் அதிகமாக விரைவுகொண் டோடினாள். புத்திரவாஞ்சையால் பின்னரும் மனமுருகிக் கரைந்தாள்; உடம்பெல்லாங் கருகி வாடினாள்; அதன்மேல் அவள் அவ்வித வாட்டத்தோடு மேலும் சிறிது தூரம் நடந்து மிக்க பிரயாசையுடன் முட்செடிகள் செறிந்த விடங்களையெல்லாங் கடந்து தன் மகன் இறந்துகிடக்கு மிடத்திற்குப் பக்கத்தில் அவன் விறகுச் சுமை இறக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த ஆலமரத்தைக் கண்டாள். அதைக் கண்டவுடனே, “இனி என் மகனைக் காண்பேன்,’’ என்று துணிவு கொண்டாள். அதன் பின்பு அவள் மிக்க ஆவலுடனே அந்தச் சிறுவர்கள் சொன்ன குறிப்பின்படியே ஆலமரத்திற்குப் பக்கத்திற் சென்று பார்த்தாள்;

அவ்வாறு பார்த்தபோது அந்தச் சந்திரமதி, பேய்களும், பூதங்களும், கழுகுகளும், நரிகளும், நாய்களும் சுற்றிக் கூடியிருக்க, அக்கூட்டத்தி னடுவே சவமாய்க் கிடந்த தன் புத்திரனைக் கண்டாள். அந்தோ! அவள் அங்ஙனங் கண்டமாத்திரத்தில் அங்குக் கூடியிருந்த பேய்கள் முதலிய யாவும் பயந் தொதுங்கும்படி ஓவென்று கதறிக்கொண்டு கீழே விழுந்து மூர்ச்சித்தாள். சிறிதுநேரம்வரை பிணம்போற் கிடந்தாள். பின்னர் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து முகத்திலும் மார்பிலும் கரத்தா லறைந்துகொண்டு அப்புத்திரன்மீது விழ்ந்து புரண்டுருண்டழுது மிகுந்த வயிற்றெரிச்சலோடு பதறி அவனை வாரியெடுத்து மடிமேல் வைத்து அவன் மேனியிற் படிந்திருந்த மண்ணைத் துடைத்து தன் கன்னத்தோடு அவன் கன்னத்தை வைத்துப் பன்முறை அவன் தேகத்தைத் தழுவித் தன்னுடைய கண்களிலிருந் தொழுகும் நீரானது அவனுடைய தேகத்தி லொழுகி அதிற் படிந்திருந்த மாசை நீக்கத் தலை குனிந்து அவனது மதிமுகத்தை நோக்கித் துடித்துப் புலம்பத் தொடங்கி,

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

"பனியா னனைந்து வெயிலா லுலர்ந்து
பசியா லலைந்து முலவா
தனியாய வெங்க ணரவா லிறந்த
வதிபாவ மென்கொ லறியேன்
தனியே கிடந்து விடநோய் செறிந்து
தரைமீ துருண்ட மகனே!
இனியாரை நம்பி யுயிர்வாழ்வ தென்ற
னிறையோனும் யானு மவமே.

நிறையோசை பெற்ற பறையோசை யற்று
நிரையாய் நிறைந்த கழுகின்
சிறையோசை யுற்ற செடியூ டிறக்க
விதியா ரிழைத்த செயலோ
மறையோ னிரக்க வளநா டளித்தும்
வழுவா தளித்த வடிவே
யிறையோ னளித்த மகனே! யுனக்கு
மிதுவோ விதித்த விதியே.

வானின் றிழிந்து சொரிகின்ற தாரை
மழைபோல வீழ விழிநீர்
ஊனின்றி மேனி யுதிரங்கள் சிந்த
வுயிரின்றி வெம்பு தழலின்
மேனின்று வெந்த தளிர்போல் மயங்கி
விதியாரை நொந்து தனியே
யானின் றிரங்க வேயென்ப திலலை
யிதுவோவுன் னீதி மகனே!

செங்கோ லறத்தின் முறையே செலுத்து
திறலோ ரெவர்க்கு முயர்வோர்
வெங்கோப யானை விறன்மன்னர் நம்மை
விழைவிக்க வெண்ணி வருநாள்
பங்கே ருகத்து மலர்போல் விளங்கும்
வதன மகிழ்ந்த பரிவா
லெங்கே யெனுசை மகனென் றுரைக்கி
லெதிரேது சொல்வன் மகனே!

நீராரு வாவி செறிநா டனைத்து
நிறைமா தவர்க் குதவினும்
பாராளு நீர்மை தொடர்பற்ற தன்று
படியாளு மெந்தை முடியில்
காரானு மோர்கள் கடலோசை யோய்வில்
கன்னோசி நாட தனைமேல்
ஆரான வல்ல ரவமே யணைத்தி
லாவா விறந்த மகனே!

நல்லோர் வகுத்த முறையா மறங்க
ளெட்டி லொன்று குறையேயும்
இல்லோரை யற்ப மிகழா திருக்கு
மிறைபன்றி யேற வுகவேம்
சொல்லோ மதுத்து முனையோ முரைத்த
துறவோர்கள் புத்தி கடவேம்
எல்லோர் தமக்கு மினிதே விளைப்ப
தேதாக வந்த திதுவே.

மறைநீதி யுற்ற புறவோ டழித்து
வருசேனை யாள்வ தறியேம்

மறைநீதி மூற்று முணரா வமைச்சை
யணிவாயில் வைத்து மறியேம்
குறையே யிழைத்து வினையே விளைத்த
குடிவைத் திருந்து மறியேம்
இன்றையே! தவத்தின் விளைவே யெமக்கு
மிதுவோ விதித்த விதியே.

கனமுந் தருக்கள் குலமுந் தரித்த
கரமும் பெருத்த வரமும்
தினமுஞ் சிறந்த முகமுந் தரித்த
சிகையுங் கிடக்கு முறைகண்
டினமுந் தரித்த துயிரான பாவி
யிறவாம லென்றன் மகனே!
மனமுந் தரிப்ப திலைநொந்து பெற்ற
வயிறுந் தரிப்ப திலையே.

பாவாதி கட்கு மிகவே விளைத்த
படியோ வுளத்தி லறமே
விரவாத துட்ட முனிகௌசி கர்க்கு
வினையே யிழைத்த குறைபோற்
கரவே பிடித்து வறியே னளித்த
களிறூவி செற்ற கடுவாய்
அரவே யுனக்கு முளதோ பகைக்க
வளியே னிழைத்த வினையே.

என்னுய கன்றன் மணிமார்பி லேறி
விளையாடு கின்ற வெழிலோய்!
முன்னாள் விளைந்த கனன்மூழ்க வெம்மின்
முதலே நடந்த மதலாய்!
செந்நாய் திரண்டு செறிகா னிருந்து
தெளியா திரங்கு மெனைநீ
அன்னாய் வருந்த லையெனாத துன்ற
னறிவுக் கடாது மகனே!

மறவா ளெயிற்று மணிமா சுணத்தின்
வலியா லிறந்துள வென்றே
டிறவா திருக்கு மதிபாவி தன்னே
டுறவே தெனக் கருதியோ

திறவாய் சிவந்த கனிவா யுரைத்தல்
　　செய்திலாய் முகத்து விழியாய்
பிறவாத நித்த னடியே வழுத்து
　　பெருமா னளித்த மகனே!
வடிவேறு வெற்றி நெடுவேல் மலர்க்கை
　　மகனோ டிறந்து மடியாக்
கொடியேன் முகத்தில் விழிவார் முனிக்கு
　　வளநா டளித்த கொடையார்
இடிபோ றடர்த்த மாமாகி மண்ணி
　　னிடையே யுழைத்த லழகோ
அடிபேனை யொக்க முடியா திருத்த
　　லரியாய மிக்க யமனே!'

அரவத்தாற் கடிக்கப்பட்டு அதன் விடத்தினாலே நோய் அதிகரிக்கச் சகிக்காமல் தனியே தரைமேற்கிடந் துயிர் விட்ட என் புத்திரனே! நீ தினந்தோறும் பனியினாலே நனைந்து வெயிலாலே காய்ந்து பசியினாலே வருந்தி யலைந்தும் அவற்றா லுயிர்விடாமல் நிலைத்திருந்து, இப்போது கொடுஞ் செய்கையையுடைய பாம்பினா லிறந்தனையே; இவ்வாறு இறந்தற்கு மிகுதியாக ஏற்பட்ட பாவமியாதோ? ஐயோ! நான் ஒரு பாவத்தையுஞ் செய்தறியேனே; அடா அப்பனே! என் நாயகரும், நானும் உன்னையே நம்பி யிருந்தோமே; அப்படி யிருக்க நீ இப்போ திறந்துவிட்டபடியால் இனி நாங்கள் உலகத்தில் எவரை நம்பி உயிர் வாழ்வோம்? உன்னை யிழந்து நாங்கள் உயிர் வாழும் வாழ்க்கையானது இனி வீண் வாழ்க்கையே யாகும்; வேதசாஸ்திர பயிற்சியுள்ள விசுவாமித்திரர் விரும்பிக் கேட்க வளம் பொருந்திய நாட்டை யெல்லாம் சொன்ன வார்த்தை பிசகாமல் மன மொப்பிக் கொடுத்த கூர்மை தங்கிய வேலாயுதத்தையுடைய என் மன்னர் பெற்ற மகனே! நீ, நிறைந்த ஓசையையுடைய சாப்பறை முழங்குதலின்றி, வரிசையாக நிறைந்த கழுகுகளின் சிறையோசை மிகுந்த இச் செடிகளினூடே யிறந்து கிடக்கின்றாயே; இப்படி யிறத்தற்குக் காரணம் நான்முக னேற்படுத்தின விதியோ? எல்லாஞ் சிறப்பையும் பெறத்தக்க புதல்வனே! இத்தகைய விதி

தீவினை யுடையோர்க்கன்றோ ஏற்படவேண்டும்? நற்குண
சீலனாகிய உனக்குமா இந்த விதியையோ நான்முகன் விதித்
தான்? அப்படி அவன் விதித்த விதிச்செயல் இதுதானோ?
நான் செய்த மாதவத்தால் உதித்த என் மகனே! உன்
னுடைய விசனத்தால் மேகத்தினின்றும் இறங்கிச் சொரி
கின்ற மழைத்தாரைபோல என் கண்களில் நீர் சொரிய, என்
மேனி வனப்பற்றதாகி இளைத்து உதிரத் துளிகளைச் சிந்த,
நான் உயிரில்லாத வெற்றுடம் புடையவள்போலாகிச் சுடு
கின்ற நெருப்பிற் சிக்கி வெந்த தளிரைப்போல முகங்கருகி
மயங்கி, 'இத்தகைய விதியை யேற்படுத்திய நான்முகனை
வெறுத்து எவருந் துணையின்றி இக்காட்டில் தனித்திருந்து
மனமுருகிப் புலம்பி யழுதுகொண்டிருக்க, நீ என்னை
நோக்கி, 'அம்மா! ஏன் அழுகின்றாய்?' என்று ஒருவார்த்தை
யேனுங் கூறா திருக்கின்றாய்; உன்னுடைய நீதி இதுதானோ?
தாமரை மலர்போல் விளங்குந் திருமுகத்தையுடைய என்
செல்வனே! தருமத்தின் ஒழுக்குப்படியே செங்கோல் நடத்
தும் திறமை வாய்ந்தவரும், எவரினும் மேலான வலிமையை
யுடையவரும், வெவ்விதான கோபம் பொருந்திய பட்டத்து
யானையை யுடையவரும், மிகவும் வெற்றிபொருந்திய மன்
னருமாகிய உன் தந்தை நம்மை, விலைப்பட்டதினின்றும்
விடுவித்தற்கு இப்போது ஏதுவொன்று மில்லையாயினும்,
பின்னொரு காலத்தில் தெய்வச்செயலால் ஏதேனு மேது
வேற்பட்டு நம்மை விடுவிக்கவெண்ணி வருவாராயின் புதல்வ
னெங்கேயென்று கேட்பாரே; அப்படி அவர் வருங் காலத்
தில் மன மகிழ்ந்த அன்போடு, 'என் விருப்பந் தங்கிய மகன்
எங்கே?' என்று என்னிடங் கேட்டால் நான் அவருக்கெதிர்
வார்த்தை யாதுரைப்பேன்? வீணாக இந்த வனத்தில் பாம்
பின் விஷத்தா லிறந்த பாலகனே! ஆழமான நீரினையுடைய
தடாகங்கள் செறிந்த கோசலநாடனைத்தையும், உன் தந்தை
சிறந்த தவத்தினையுடைய விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுத்து
விட்டாலும், நீ வேதியருக் கடிமைப்பட்டிருந்தாலும் உல
கத்தை யாளும் சம்பந்தம் உன்னைவிட்டு நீங்கிப்போய்விட

வில்லை; பூமியை யாளும் என் தந்தை காலஞ் சென்றால், காரி ணர்களிவர்களைச் செலுத்துமேழாசை எப்பொழுது மோயாத சிறப்பினையுடைய கன்னோசி நாட்டை இனிமேல் ஆளவல்ல வர் உன்னை யன்றி எவரிருக்கின்றனர்? யாருமில்லையே; எப் படியாவது நீ விடுதலை யடைந்து அந்நாட்டையேனு மாள் வாயே; அதற்குள் நீ இறந்துபோய்விட்டனையே; குழந்தாய்! நாம், நல்லபெரியோர் ஏற்படுத்திய ஒழுங்கானமுப்பத்திரண்டு தருமங்களுள் ஒன்றேனுங்குறையாமல் அவற்றை எப்பொழு தும் செய்வோம்; கையி லொன்று மில்லாமல் யாசிக்க வந்த தரித்திரரை அற்பமாக நினைத்து இகழமாட்டோம்; குடிகள் வழக்கமாகச் செலுத்தும் பகுதியையன்றி அதினும் அதிக மாகப் பெற விரும்பி அவர்களைக் கஷ்டப்படுத்தமாட்டோம்; ஒருவருக்குச் சொன்ன உறுதி வார்த்தையை மறுத்துப் பின் னால் பொய் கூறமாட்டோம்; முனிவர்கள் உரைத்த புத்தி யைக் கடக்கமாட்டோம்; உலகத்தில் எல்லோருக்கும் இனி மையான காரியத்தையே செய்வோம்; அப்படி நடந்திருக்க இந்த விதி எவ்விதமாக வந்தது? நன்மைக்குத் தக்க பய னைத் தரும் தெய்வமும் வஞ்சனை செய்ததே! ஓ கடவுளே! நாங்கள், வேத வொழுங்கு நிறைந்த புறநாடுகளை நியாய மில்லாமல் அழித்து வரும் அக்கிரமம் பொருந்திய சேனை களை வைத்து ஆளுந்தொழிலை யறியமாட்டோம்; சாஸ்திர வொழுங்குகளனைத்தையும் கற்றுணராத அஸமச்சரை அழுத பொருந்திய எங்கள் அரண்மனை முன்றிலிலே தொழிற் செய் யும்படி வைத்தறியோம்; எப்பொழுதும் குற்றங்களையே செய்து தீவினைகளை யுண்டாக்கிய குடிகளை எங்கள் நாட்டில் வைத்தறியேம்; இத்தகைய செய்கைகளையுடைய எங்களுக்கு விதித்த விதி இதுதானோ? நாங்கள் செய்த தவத்திற்குரிய பயனு மிதுவோ? என்றன் சுதனே! பிரதிப் பிரயோசனத் தை விரும்பாமல் உலகத்திற்குப் பேருதவி செய்யும் மேகத் தின் செய்கையையும், வேண்டியவற்றை நல்கும் தேவதருக் களின் தன்மையையும் கொண்ட உன்னையும், விசாலித்த மார்பும், இனங்காணும் சிறந்த அழகுடன் விளங்கும்

முகமும், அழகைப்பெற்ற சிகையும் சோர்ந்து, தரையிற் கிடக்கின்றன; இவ்வாறு கிடக்கும் விதத்தைக் கண்டும் பாவியாகிய என்னுயிரானது இறவாமல் இன்னும் நிலைபெற்றிருக்கின்றதே; அந்தோ! உன்னுடைய நிலைமையைப் பார்த்து என் மனமும் சகிக்காமல் வேதனையடைகின்றதே; பத்து மாதமும் உன்னைச் சுமந்து வருந்திப் பெற்ற என் வயிறுஞ் சகிக்காம லெரிகின்றதே; கருப்பைக்குள் மறைந்திருந்து ஏழையாகிய நான் பெற்ற இளங்களிறுபோன்ற புத்திர னுயிரைக்கொன்ற விஷம் பொருந்திய வாயையுடைய அரவமே! ஒரு சமயவாதிகள், மற்றொரு புறச்சமய வாதிகள்மீது காரணமில்லாமல் பகைகொண்டு அவர்களுக்கு மிகுந்த துன்பங்களைச் செய்யும் விதம்போல மனத்தில் தருமசிந்தனை எள்ளளவு மில்லாமல் எங்களுக்குக் காரணமின்றிப் பல துன்பங்களைச் செய்த துஷ்ட செய்கையையுடைய கௌசிக முனிவருக்குத் தீவினையை யடைந்தவர்களாகிய நாங்கள் எக்குறைவும் செய்ததில்லை; மிகுந்த நன்மையே செய்தோம்; அப்படிச் செய்தும் அவர் அந்த நன்மையை யெல்லாம் தீமையாகக் கருதி எங்களுக்குத் துன்பங்களைச் செய்தார்; நாங்கள் அவர்பாற் செய்த நன்மை யெல்லாம் தீமையாய்விட்டது; அவ்வாறு அவர்க்குச் செய்த குற்றத்தைப்போல எளியவளாகிய நான் நீ பகைக்குமாறு உனக்குச் செய்த தீவினை ஏதேனுமுண்டோ? அவர் தீமையென்று நினைக்கத்தக்க நன்மையான காரியத்தைச் செய்ததுபோல உனக்கு நான் ஒரு நன்மையான காரியத்தையுங் கூடச் செய்யவில்லை; அப்படியேதேனு மொரு நன்மையான காரியத்தையாவது செய்திருந்தாலன்றோ நீயும் அதனைத் தீங்காகக் கருதிப் பகைகொண்டு என் மகனைக் கொல்லலாம்; ஒன்றுமே செய்யாமலிருக்கும்போது இக் கொடுஞ் செய்கையைச் செய்தனையே; இது நீதியாகுமா? என்நாயகரது அழகு பொருந்திய மார்பிலே ஏறி விளையாடுகின்ற சிறப்பினையுடைய என் புத்திரனே! முன்னாளிலே நாம் இந்நகருக்கு வரும்போது வழியில் மூண்டெரிந்து நம்மைத் தடை செய்த நெருப்பிலே என் நாயக

ரும் நாளும் சத்தியகீர்த்தியும் வீழ்ச்சென்றகாலத்தில் அதில் விழுதற்கு எங்களைக் காட்டிலும் முந்தி நடந்த புதல்வனே! செந்நாய்கள் திரண்டு கூடிச் சஞ்சரிக்கும் இக்காட்டில் தனித்திருந்து வருந்தித் தேறுதலடையாமல் அழும் என்னை நோக்கி, 'அன்னையே! வருந்தாதே' என்று ஒருவார்த்தையேனுங்கூறி என்னைத் தேற்றாதிருக்கின்றாய்; இவ்வாறு நீமௌனமாயிருப்பது உன் அறிவுக்குத் தகுது? பிறப்பில்லாத கடவுளுடைய அடிகளையே துதித்து வணங்கும் நற்குணத்தையுடைய என்நாயகர் பெற்ற அருமை மைந்தனே! நீ, 'வெற்றி பொருந்திய வாளாயுதம்போன்ற பற்களையுடைய அரவத்தின் விஷ வலிமையால் இறந்த என்னோடு இறவாதிருக்கும் என் அன்னையாகிய பாவியுடனே இனிமேல் எனக்கென்ன உறவிருக்கின்றது? இவளுடைய நேயம் எனக்குச் சிறிதும் வேண்டியதில்லை,' என்று கருதியோ சிவந்த கனிபோன்ற வாயைத் திறவாமலும், ஒரு வார்த்தையேனுங் கூறாமலும், என்முகத்தில் விழிக்காமலுமிருக்கின்றாய்? அனியாயமிதந்த யமனே! கூர்மைதங்கிய வெற்றிவேலைத் தாங்கும் மலர்போன்ற கையையுடைய என்மகனோடு இறந்தொழியாத கொடியேனாகிய என்னை, விசுவாமித்திரருக்கு வளம்பொருந்திய நாட்டைக் கொடுத்த கொடைவள்ளலாகிய என் நாயகர் ஒரு சமயங் காணில், 'மகாபாவி,' என்று நிந்தித்து என் முகத்தில் விழிக்கமாட்டார்; அப்படி அவர் நிந்தித்தற்கேதுவாய் நான் உயிரோடிருந்து இடியினாலே மோதப்பட்டு வீழ்ந்த மரம்போல மண்ணிடையில் வீழ்ந்து வருந்திக்கொண்டிருக்கல் அழகாமோ? அடியேனையும் என் மகனோடு சேர்த்து நீ கொல்லாதிருத்தல் மிகுந்த பாவமாம்; ஐயோ! இனிமேல் இந்தப் பாதகி என்ன செய்வேன்? எப்படி மனந் தேறுவேன்?" என்று அத்தேவதாசனை விளித்தும், அரவத்தை வெறுத்தும், அரசனை நினைத்தும், தெய்வத்தை நொந்தும், யமனைப் பழித்தும், பற்பல துக்கமான வார்த்தைகளைக்கூறி நெடுநேரம்வரை அழுது வருந்தி அவனோடு உயிர்விடத் துணிந்தாள்.

சந்திரமதி மகனைத் தூக்கிச் சுடுகோட்டிற்குச் செல்லல்.

அவ்வாறு பிரலாபித்து, உயிர்விடத் துணிந்த அவள் சிறிது நேரம் ஆலோசித்து அதன்மேல், "நாம் இப்போது புத்திரசோகத்தால் வருந்தி உயிர் விடுவோமானால் இவனை யெடுத்துக்கொண்டு போய் மயானத்திற் சேர்த்துத் தகனஞ் செய்தற்கு உரிய மனித ரொருவருமில்லை; அன்றியும், நாம் விடியுமுன் வந்துவிடுவதாக நம்மை விலைக்கு வாங்கிய வேதிய ருக்குச் சொல்லி வந்தோம்; அந்த வார்த்தைக்கும் பழு துண்டாகும்; சொன்ன வார்த்தை பிசகாமல் நாம் சொல்லி வந்தபடி செய்து அங்குச் செல்லுதலே தகுதியாம்; நம்மை விலைகொண்ட வேதியரோ நமக்கென்ன தீங்கு நேரினும் சிறிதும் மனமிரங்கமாட்டார்; அவருடைய மனைவியோ அவ ரைக் காட்டிலும் மிகவும் பொல்லாதவள்; இன்னும் அவ் விருவருமே மிகக் கோபமுடையவர்கள்; நாம் சொல்லியபடி விடிவதற்கு முன்னே அங்குச் சேராமற்போனால் அவர்கள் நமக்கு மிக்க தண்டனை புரிவார்கள்; ஆதலால், விரைவில் இவனைக் கொண்டுபோய்ச் சுடுகாட்டில் தகனஞ் செய்துவிட் டுப் போகவேண்டும்; எல்லாம் விதியின்பயன்; நாம் வருந்தி உயிர்விடுவதால் பயனொன்று மில்லை," என்று தெளிந்து உடனே தன்னுடைய புத்திரனை யெடுத்துத் தோள்மீது சேர்த்தணைத்துக்கொண்டு மயானத்தை நோக்கிச் சென் றாள். அப்படிச் சென்ற அவள், தேவதாசனைப் பிடுங்கித் தின்ன விரும்பிக் காட்டிலும் மேட்டிலும் தனக்கு முன்னே சுநநாய்கள் திரண்டுநின்று தொடரவும், அந்த நாய்களுக்கு முன்னே தேவதாசனை மூக்கினுற் பற்றியிழுத்தற்குப் பல கழுகுகள் பறந்துவந்து மோதவும், 'நீ இந்தப் பிணத்தை எங்களுக் கிரையாகப் போட்டுவிடு! போட்டுவிடு!!' என்று சொல்லிப் பல விகார வடிவமுள்ள பேய்கள் பின்தொடரவும், 'நீ இந்தச் சிறு சவத்தைக் கொண்டுபோகாதே; எங்களுக் குணவாகும்படி இதனைப் போட்டுவிடு,' என்று கொடுமை யான சில பூதங்கள் சூழ்ந்து நெருங்கவும், தேவதாசனைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போவதற்குப் பல நரிகள் பக்கங்களில்

வந்து தாவிக் குதிக்கவும், அவிழ்ந்து தொங்குகிற, தன் கூந்தலையும், கிழிந்த வஸ்திரத்தையும் காட்டிலுள்ள முட்களும், மாறுகளும் பற்றியிழுக்கவும் பல கஷ்டங்களையும் பயத்தையுமடைந்து, வழியெல்லாம் முட்கள் நிறைந்து காலிற் பாய்ந்து வருத்துவதான அக்காட்டைக் கடந்து நெடிதான சுடுகாட்டிற்குப் பக்கத்திலே போய், அந்த மயானத்தில் பிணங்களை வைத்து எருவடுக்கித் தீமூட்டித் திரும்பிச் செல்லும் பறையர்கள் பேசும் இரைச்சலாலும், அந்தப் பிணங்களின் தலைகள் பிளந்து வெடிக்கிற பெரிய சத்தத்தினாலும், பிணங்களினுடைய கொழுப்புகள் சுறுசுறுவென்று கருகி நாறுகிற புலால் நாற்றத்தினாலும், பிணங்களிற் பற்றியெரியும் நெருப்புச்சுவாலைகளின் உயர்வாலும், பேய்க்கூட்டங்கள் மிகவுஞ் சந்தோஷித்துக் கூத்தாடுகிற சத்தத்தினாலும், நெருப்புப் பொறிகள் மிகுந்து சிதறுவதாலும், மிகுந்த புகை கிளம்புவதாலும், பல நாய்க்கூட்டங்கள் ஒன்றோடொன்று கோபங்கொண்டு குலைக்கும் ஆரவாரத்தாலும் அவ்விடமே சுடுகாடென்று நிச்சயித்து அந்தச் சுடுகாட்டிற்குட் போய்ப் புகுந்தாள்.

அவ்வாறு புகுந்தவுடன் அந்தச் சந்திரமதி, பிணங்களை வைத்தெரிக்கு மிடத்தைக் கண்டாள். அங்ஙனங் கண்டவுடனே, ‘இதுதான் நம் புத்திரனை யெரித்தற்குரிய சமயம்,’ என்று மனதி லெண்ணி, அங்கே மயான காவலன் அனுமதியின்மேல் பிணஞ் சுடவேண்டுமென்னும் வழக்கத்தை யறியாதவளாய்த் தோள்மீது கிடந்த தன் புத்திரனை யிறக்கி, ‘தெய்வமே இவனைக் காக்கக்கடவது,’ என்று ஓரிடத்தில் தெய்வத்தின் காவலில் அவனை வைத்துவிட்டு, அவனைச் சுடும்பொருட்டுத் தானே விரைந்தோடி முன்னே எரிக்கப்பட்ட பிணங்களுக்கு அடுக்கப்பட்டு வெந்து தீய்ந்து கிடந்த குறைக்கொள்ளிக்கட்டைகளை யெல்லாந் தேடியெடுத்துச் சேர்த்துக்கொண்டு வந்து சுடலையில் வைத்தடுக்கி உடனே பக்கத்தில் வெந்துகொண்டிருந்த பிணத்தினடியிலே பற்றியெரிந்துகொண்டிருந்த ஒரு கொள்ளிக்கட்டையை யெடுத்து

முன்னே அடுக்கிய கட்டைகளில் வைத்து நெருப்பை மூட்டி அக்கட்டைகளின்மேல், மேற்கூறியபடி கீழே வைத்திருந்த புத்திரனைத் தூக்கிவைத்து முகத்தி லறைந்துகொண்டு, “ஐயோ! மகனே! நெருப்பில் வெந்து நீறாகப்போகின்றாயே; இன்னும் சிறிது நேரத்திற்குள் உன் தேகம் மறையப் போகின்றதே; இனி எப்போது உன்னை நான் காணப் போகின்றேன்; அந்தோ! உன்னைப் பெற்ற தந்தை இச்சமயம் உன் முகத்தில் விழிக்கும்படியான தவத்தை நீ செய்யாமற்போய்விட்டாரே; ஆ தெய்வமே! இச்சமயம் அவர் வாலாகாதா,” என்று சொல்லியழுது தரைமேற் கிடந்துபுலம்பினாள். அப்போது தேவதாசனுக் கடியி லடுக்கப்பட்ட கட்டைகளிற் பற்றியெரியும் நெருப்பின் வெளிச்சத்தினாலே பக்கத்திற் காவலிருந்த அரிச்சந்திரன் அக்கட்டைகளின்மேற் பிணமாய்க் கிடந்த தேவதாசனையும், கீழே கிடந்து புலம்பும் சந்திரமதியையுங் கண்டான். அப்படிக் கண்டவுடன் அவன், தன்னுடைய அரசுக்குரிய இளங்குமாரனை பாம்பினாற் கடிக்கப்பட் டுயிர்விட்டுப் பிணமாய் அக்கட்டைகளின்மேற் கிடக்கிறா னென்பதைச் சிறிதும் உணராமல் மிகவுங் கோபங்கொண்டு, “நம்முடைய உத்தரவின்றி இந்த இராத்திரி நேரத்திலே சிறிதும் அஞ்சாமல் எவளோ ஒருத்தி ஒரு பிணத்தைக் கொண்டுவந்து சுடலையில் வைத்துச் சுடுகின்றாள்; இவள் யார்? நாம் சமீபத்திற் சென்று இவளை இன்னவளென் றறியவேண்டும்,” என்று இருக்குமிடத்தைவிட்டெழுந்து விரைந்தோடிச் சந்திரமதியின் சமீபத்திற்சென்று, அவளை விட்டுப்பிரிந்து நெடுங்கால மாய்விட்டபடியாலும், அவள் மிகுந்த கஷ்டங்களை யடைந்து உருவ மாறியிருந்தபடியாலும் அவளைத் தன் நாயகியென் றறியாமல், அவளை நோக்கி மிகுந்த படபடப்போடு, “என்னடி மூடத்தன்மை மிகுந்தவளே! நீ ஒருத்தியாக இந்தப் பனிமிகுந்த இராவிலே பிணத்தைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து தகனத்திற்குக் கொடுத்தற்குரிய பொருள்களைக் கொடாமலும், என் உத்தரவைப் பெறாமலும் சிறிதும் அச்சமின்றி அப்பிணத்தைச் சுடலையில்

வைத்துத் திருட்டுத்தனமாகச் சுடுகின்றாய்; இச்செய்கை உனக்குத் தகுந்ததாமோ?" என்று சொல்லிக் கட்டையின் மேலிருந்த தன் பிள்ளையைக் காலாலுதைத்துத் தூரத்தே தள்ளினான்.

அப்படித் தள்ளினமாத்திரத்திலே தேவதாசன் தரையிலே அலங்கோலமாக விழ, சந்திரமதி உடல் பதற விரைந்தோடி, 'ஐயோ! மகனே! உனக்கு இவ்விதியா நேர்ந்தது?' என்று அவனைத் தூக்கி ஒழுங்காக வைத்துவிட்டுப் பின்னர் உயிர் சோர அழுது கோடையிடியால் மோதப்பட்டு அடிவேரற்றுத் திடுமென விழுந்த மரத்தைப்போல அரிச்சந்திரனடி முன்னே வீழ்ந்து வார்த்தைகள் குளறவும், கண்களில் அருவிபோல் நீரொழுகவும் அவன் முகத்தை நோக்கி, "ஐயா! நான் வேற்றூரிலிருந்து இங்கு வந்தவளானபடியால் இவ்வூரில் நடக்கும் வழக்கங்களை அறியேன்; இச் சுடுகாட்டில் பிணஞ் சுடுவதற்குப் பொருள் கொடுக்க வேண்டுமென்பது எனக்குத் தெரியாது; அவ்வாறு தெரிந்திருந்தால் உம்முடைய உத்தரவின்றி இச்செய்கையைச் செய்யமாட்டேன்; தீராத பாவஞ் செய்தவளாகிய நானே யாருமற்றவள்; திக்கற்ற என் புத்திரன் பாம்பு கடித்ததா லிறந்துபோய்விட்டான்; ஆதலால், என் பிள்ளையைச் சுடுதற்கு நானொருத்தியாகவே வந்தேன்; இத்தகைய எளியவளான என்னிடத்தில் பொருள் எங்ஙனமிருக்கும்? என் கையில் உமக்குக் கொடுக்கத்தக்க பொருளொன்றுமில்லை; கையிற் பொருளிருந்தால் உமக்குக் கொடுக்கவேண்டியவற்றை இப்பொழுதேனுங் கொடுத்து நான் பிள்ளையைத் தகனஞ் செய்வேன்; கையிலொன்றுமில்லாதபடியால் நான் மிகவுங் கலங்குகின்றேன்; இந்த ஏழை பொருளுடையவளாயும், உறவினருடையவளாயுமிருந்தால் இந்தப் பிள்ளையை நானே தூக்கித் தோள்மேல் வைத்துக்கொண்டு வந்து இந்த இருளில் சுடலையிற் சுடுவேனோ? அங்ஙனஞ் சுடுதற்கு இங்கே எரிந்து கிடக்கிற குறைக்கொள்ளிக்கட்டைகளை யெடுத்தடுக்குவேனோ? இவற்றையெல்லாம் நீர் நன்றாக ஆலோ

சித்துப் பார்ப்பீரானால் என்னுடைய நிலைமை தெள்ளிதாக விளங்கும்; தருமகுணம் நிறைந்தவரே! என்னுடைய பரிதாபமான நிலைமையை நோக்கி என் புத்திரனைச் சுடுவதற்கு அனுமதி கொடுத்தருளும்; குறையாத இரக்கமுள்ளவரே! யாதொரு ஆதாரமு மற்ற எனக்கு உம்முடைய பாதங்களிரண்டுமே ஆதாரம்," என்று புலம்பினாள்.

சந்திரமதி அவ்வாறு புலம்புவதைப் பார்த்து அரிச்சந்திரன் சிறிது மனதிரங்கி அவள் முகத்தை நோக்கி, "இலக்குமியை நிகர்த்த பெண்ணே! நீ என் பாதத்தில் விழுந்து வணங்குவதைவிட் டெழுந்திரு; நீ சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேட்கும்போது என் மன முருகுகின்றது; ஆயினும், இங்கே நீ கொடுத்தற்குரிய பொருள்களைப் பெறாமல், பிணத்தைச் சுடுதற்கு உனக்கு அனுமதி கொடுக்க நான் முடியாதவனா யிருக்கின்றேன்; நீ என்னை இந்தச் சுடுகாட்டிற்குச் சொந்தமான பறையனென்று நினைத்தே இவ்விதமான வார்த்தைகளைக் கூறுகின்றாய்; நீ நினைக்கிறபடி நான் இச் சுடுகாட்டிற் கெஜமானாகிய பறையனல்லேன்; வேறொருவர் இதற்குரியவர்; நானோ அவருக் கடிமையானவன்; அவர் கட்டளைப்படியே நான் செய்யக்கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்; இங்கு வாங்கப்படும் பொருள்கள் எனக்குச் சொந்தமானவைகளல்ல; அவருக்கே சொந்தம்; இங்கே பிணங் கொண்டு வருபவர்களிடத்தில் பிண மொன்றுக்கு வஸ்திரமொன்றும், காற்பணமும், வாய்க்கரிசியும் வாங்கிக்கொண்டு பிணஞ் சுட அனுமதி கொடுக்கும்படிக்கும், அவற்றுள் வஸ்திரத்தையும் பணத்தையும் அவருக் கனுப்பிவிட்டு வாய்க்கரிசியை மட்டும் எனக் குபயோகித்துக் கொள்ளும்படிக்கும் அவர் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்; எனக்குரிய வாய்க்கரிசியை மட்டும் நான் வாங்காமல் விடுகிறேன்; மற்ற இரண்டையுமாவது நீ கொடுத்துவிட்டுப் பிணத்தைச் சுட்டுக்கொள்; இந்த உபகாரந்தான் என்னாற் செய்யமுடியும்; வேறொன்றுஞ் செய்ய வியலாது," என்று அன்போ டுரைத்தான். அதைக் கேட்டவுடன் சந்திரமதி மீண்டும் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "மயானகாவலரே!

எவருந் துணையில்லாமலும், பணங் கொடுத்துக் கூலியாள்களைக் கொண்டேனும் புத்திரனைத் தூக்கிவரும்படிச் செய்தற்குச் சக்தியில்லாமலும், இறந்துபோன இப்புதல்வனைத் தோள்மீது தூக்கிக்கொண்டுவந்த ஏழையாகிய என்னிடத்தில் பணந்தான் எவ்வாறு கிடைக்கும்? வஸ்திரந்தான் எங்கிருந்துவரும்? மிகவும் துயர்க்கடலி லாழ்ந்து வருந்துகின்ற பாவியாகிய நான் எதையுங் கொடுத்தற்கு வழியில்லாதவளாயிருக்கின்றேன்; ஆதலால், என் முகவாட்டத்தை நோக்கி நீரே இன்னமும் தயவு செய்யவேண்டும்; எப்படியாவது என் புத்திரனைச் சுடுதற்கு அனுமதி கொடுக்கவேண்டும்; உமக்கு மிகவும் புண்ணியமுண்டு," என்று பணிவான வார்த்தைகளைக் கூறினாள். அப்படி அவள் சொல்லிக்கொண்டு நிற்கும்போது அரிச்சந்திரன் அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டபடியே அவளுடைய முகத்தை நன்றாக உற்று நோக்கினான். அவன் சந்திரமதிக்குரிய நாயகனாதலின், சிவனுடைய வரத்தால் யாருக்குந் தெரியாமல் அச்சந்திரமதியினுடைய கழுத்தி லமைந்திருந்த திருமங்கலியம் மிகவும் பிரகாசத்துடனே அவ்வரிச்சந்திரன் கண்களுக்குத் தோற்றியது. அவ்வாறு தோற்றவே அரிச்சந்திரன் மிகவும் ஆச்சரியமுற்று, "ஆ! ஆ!! இவளுடைய கழுத்திற் கிடக்கின்ற தாலியானது உலகத்தையெல்லாம் தனக்கு விலையாகப் பெறக்கூடிய சிறப்பு வாய்ந்ததாயிருக்கிறது; இப்படியிருக்க இவ்கையி லொன்றுமில்லையென்று சொல்லி நம்மை ஏமாற்றிவிட்டாள்; இவளோ மகா மோசக்காரியா யிருக்கின்றாள்" என்று தனக்குள் நினைத்து உண்மையை உணராமல் மிகுந்த கோபங்கொண்டு அவளை வெறுப்பாக நோக்கி, "பெண்ணே. நீ மிகவும் நல்லவள்! நல்லவள்!! உலகத்தில் மகா சாமர்த்தியமுடையவள் நீயே; இந்திரஜால வித்தையிற் கை தேர்ந்த பெண்களெல்லாரினும் நீ மிகத் தேர்ச்சி பெற்றவளாயிருக்கின்றாய்; நீ இப்போது பேசிய வார்த்தைகளெல்லாம் பொய் நிறைந்த வார்த்தைகள்; நீ இங்கே செய்யத் துணிந்தது மிகவும் மோசமான செய்கை; கையி லொருகாசு மில்லை

மல் இங்கே எரிந்து கிடந்த குறைக் கொள்ளிக்கட்டைகளை யெடுத்தடுக்கி மகனை வைத்துத் தீ மூட்டினேனென்று நீ சொன்னதும் பொய்; இங்கே பிணங்களுக் கடுக்கிய நல்ல கட்டைகளையே நீ திருடிக்கொண்டு வந்திருக்கின்றாய்; மிகுந்த விலைபெறக் கூடியதும், சிவந்த பொன்னாற் செய்யப்பட்டதுமாகிய தாலியானது உன் கழுத்திற் கயிற்றுடனே கிடந்து பிரகாசிக்கின்றது; இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த தாலியை நீ வைத்துக்கொண்டு, 'நான் கையி லொன்று மில்லாதவள்,' என்றும், 'திக்கற்றவள்,' என்றும் கூறி ஏமாற்றிவிட்டாய்; அடிமோசக்காரி! இனி உன்னிடத்தில் நான் பெறவேண்டிய பொருள்களைப் பெற்றுக்கொள்ளாமல் உன் பிணத்தைச் சுடுதற்கு உத்தரவு கொடுக்கமாட்டேன்; ஆதலால், அப்பொருள்களுக் கீடாக உன் கழுத்திற் கட்டியிருக்கின்ற தாலியைக் கொடுத்துவிட்டு இப் பிணத்தைச் சுடக்கடவாய்," என்றுரைத்தான்.

சந்திரமதி, அவனைத் தன்னுடைய நாயகனென் றுணராமல் மயானங் காக்கும் பறையனென்று கருதியிருந்தபடியால், அவன் அவ்வாறு தாலியைக் கண்டு கூறியவுடனே, தன் நாயகனன்றி எவருங் காண முடியாத வரம் பெற்ற தாலியை ஒரு பறையன் கண்டுவிட்டானென்றும், அதனால் தன் கற்புக்குப் பங்கம் நேர்ந்துவிட்டதென்று மெண்ணி வேடர்களுடைய அம்புகள் நிறைந்த சேரிக்குள்ளே அகப்பட்ட மான்போல துடிதுடித்துப் பதறிக் கீழே விழுந்தாள்; உடம்பெல்லாம் வாடினாள்; மனத்தளர்ச்சி யடைந்தாள்; தாமரைமலர்போலும் முகங் கோணினாள்; பயந்தாள்; வருந்தினாள்; கொடிதான கேடு இப்போது வந்ததே என்று மிகுந்த துன்பமுற்றாள்; பெருமூச்சுவிட்டாள்; 'எக்காலத்தும் வருத்தத்தை யடையாத என் நாதராகிய அரிச்சந்திர மகாராஜருக்கே யன்றி மற்றையர் கண்களுக்குத் தோற்றாத எனது திருமங்கலியத்தை ஒரு பறையன் காணுங் காலமும் நேர்ந்துவிட்டதே,' என்று சொல்லி அனலிலிட்ட மெழுகைப்போல நெஞ்ச முருகினாள்; 'அஞ்ஞான நீங்கின குண

த்தையுடைய என் தந்தைக்குப் பாம்பையணிந்த சடையையுடைய பரமசிவக்கடவுள் நல்ல வரத்தைக் கொடுக்கிறகாலத்திலே உன்னுடைய புத்திரியின் கழுத்திலுள்ள மங்கலியம் அவளுடைய நாயகனுக்கன்றி மற்றையர்க்குந் தோற்றாதென்று கூறிய இரகசிய வார்த்தையும் பொய்யாய்ப் போயிற்றே; குளிர்ந்த சந்திரனைச் சிரசி லணிந்த பார்வதிநாதனாகிய சிவன் சொன்ன வாக்கியம் இப்போது விசுவாமித்திரருடைய கொடுஞ் செய்கையால் மேற்கண்டவாறு பொய்த்துப் போய்விட்டபடியால் அந்தப் பரிசுத்தமான சிவனிலும், உலகத்தை யெல்லா மளந்த விஷ்ணுவிலும், இன்னும் மற்றத் தேவர்களிலும் அந்த விசுவாமித்திர முனிவரே சிறந்தவரானார்,' என்று சொல்லி யழுதாள்; 'இந்தக் கடலாகிய அரிச்சந்திரமகாராஜர் என்னை விலைக்கு விற்றதனால் என் மேன்மை பொருந்திய குலத்தின் தன்மை கெட்டது; என் அழகுங் கெட்டது; என்னுயிருங் கெட்டது; இவையெல்லாம் கெடுவது இயற்கை; இவற்றோடு இச்சமயத்தில் எவ்விதத்தாலும் அழிவுறாத என் கற்புநிலையுந் தவறியதற்குக் காரணமென்ன?' என்று கண்ணீர்விட்டு மனங் கலங்கிப் புலம்பினாள்.

அரிச்சந்திரன் தன் மனைவியைக் கண்டு புத்திரனிறந்த விவரத்தைத் தெரிந்துகொள்ளல்.

அப்படி அவள் சொல்லிப் புலம்பியதைக் கேட்டவுடனே அரிச்சந்திரன் அவளை நிச்சயமாகத் தன் மனைவியென்றும், இறந்தவன் தன்னுடைய புத்திரனென்றும் தெரிந்துகொண்டு கையிலிருந்த பிணஞ்சுடுகோல் முதலியவற்றைக் கீழே போட்டுவிட்டு, "ஆ தெய்வமே! என் மனைவிக்கும் புத்திரனுக்கும் இக்கதியோ நேர்ந்தது," என்று ஆற்றொணாத் துயரத்தை யடைந்து நினைவு தடுமாறினான். அவ்வாறு தடுமாறிப் பின்னர் அவன் மயங்கி மண்மேல் விழாமல் தானே அம்மயக்கத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு நின்றபடியே, "ஐயோ! கள்ள மிகுந்த விஷக்கொடுமையையுடைய

பாம்பு கடிக்க, நம் புத்திரனே இறந்தான்," என்று மேலும் வருந்திப் பெருமூச்சுவிட்டுப் பிரமை கொண்டவன்போன்று வெளியே ஒரு வார்த்தையுஞ் சொல்லாமல் மௌனமாகி மனங் கலங்கினான். அப்படி மனங்கலங்கிய அவன் அதன் மேல்தனக்குண்டாகிய விசனத்தைத் தாங்கமுடியாமல் புலம்பத் தொடங்கிக் கண்களினின்று முத்துக்களைப் போன்று கண்ணீர்த்துளிகள் சிந்தத் தேவதாசனை நோக்கி, "இளம்பருவத்தில் உயிரிழந்த என் புத்திரனே! தாய் கூட வரப்பெறாமல் தனித்துக் காட்டிற்குள்ளே சென்ற உன்னை அரவமானது விரைந்தோடிவந்து கடிக்குங்காலத்தில் நீ, உன்னைத் தனியே காட்டிற் கனுப்பின தாயையும், உன்னையும் உன் தாயையும் வேதியர்க்கு விலைக்கு விற்ற பாவியாகிய என்னையும் எப்படி நொந்தாயோ; அடா என் அருமைப் புகல்வனே! நீ நம்முடைய நாட்டையும், மிக்க சுகத்தையு மிழந்து எங்களுடனே சேர்ந்துவந்து இவ்வித நிலைமையை அடைந்தாய்; நீ இவ்வாறு கெடுதற்குக் காரணமாயிருந்தவன் நானே; என்னாலே நீ பெற்ற சுகம் இதுதானோ? அடா மதியிற் சிறந்த என் மைந்தனே! "நம் தந்தை அளவில்லாத கஷ்டங்கள் வந்தும் இறந்துபோகாமல் நிலையற்ற உயிரை விரும்பி வளர்த்துக்கொண்டு நம்மையும் விற்று அவனும் ஒரு பறையனுக் கடிமையானான்; அப்படி அடிமையானவன் இனிமேல் நம்மை எக்காலத்தில் மீட்கப்போகின்றான்; அவன் ஒருநாளும் மீட்கமாட்டான்; நாம் இப்படியே ஆயுள்வரை அடிமையா யிருக்க வேண்டும்; இப்படி யிருப்பதைக் காட்டிலும் இறந்துபோவதே நலம்,' என்று நினைத்தோ நீ இவ்வாறு காட்டிற்கு வந்து பாம்பினிடம் கையை நீட்டி அதன் விஷத்தை உடம்பிலேற்றிக்கொண் டிறந்தாய்? அடா அப்பனே! நான் உன்னையும், உன் அன்னையையும் வேதியனுக்கு விலைக்கு விற்ற காலத்தில் என்னை விட்டுப் பிரிய மனமிசையாமல் என் கழுத்தைக் கட்டிப்பிடித் தணைத்துக்கொண்டிருந்த உன்னை அந்த நெஞ்சிரக்க மில்லாத பிராமணன் பற்றி யிழுத்துக் கொண்டு சென்றதைப் பார்த்தும் இதுவரையில் உன்னை

இரக்கங்கொண்டு உன்னை மீட்பதற்குரிய முயற்சி யொன்றுஞ் செய்யாதிருந்த பாவியாகிய எனக்கு நீ புத்திரனாகப் பிறந்த பாவத்தை இன்றோடு தீர்த்துக்கொண்டாயோ; ஐயோ! என் ஐயனே! நீ ஒரு வேதியருக்கு விலையானாய்; அப்படி விலையாகிக் கஷ்டப்பட்டதுமின்றி ஒரு பாம்பின் வாயிற் சிக்கியு மிறந்தாய்; பின்பு உன் தாயானவள் உன்னைத் தூக்கிக்கொண்டு வர, அவள் தோள்மீது சோர்ந்து கிடந்தாய்; இப்போது கட்டைமீதிருந்த உன்னை இந்தச் சண்டாளனாகிய நான் முன்பின்யோசியாமல் காலினா லெற்றி யெறிய நீ கீழே விழுந் துடல்சிதைந் தலைச்சுற்றிட்டாய்; என் அப்பனே! உனக்கிந்த விதியையா நான்முகன் விதித்தான்? அடா புத்தியிற் சிறந்த என் புத்திரனே! நீ காட்டிற்குச் செல்லுங் காலத்தில் மிகவும் அன்புகொண்டு உன்னுடனே கூடவந்து, உன்னைப் பாம்பு கடிக்க உன்னுயிர் போகுங் காலத்தில உன் முகத்தில் விழிக்காத தாயையும், நீ இவ்வித துன்பங்களை யெல்லா மடைதற்குக் காரணமா யிருந்து இப்போ துன்னைக் காலினா லுதைத்து மெறிந்த என்னையும் நீ உயிர் விடுங்காலத்தில் எவ்வாறு நிந்தித்தாயோ? என்னென்ன சொற்களை யெல்லாஞ் சொன்னாயோ? அவற்றை யெல்லாம் இப்போதுசொல்வாயாக; மகனே! நீ பிறந்தகாலத்தில் ஜாதகங் கணித்தபோது உனக்கு அற்ப ஆயுளென்று அதிற் கண்டிருக்க நாங்கள் தெரிந்தோம்; ஆயினும் அவ்வாறு நடக்குமோ நடக்காதோ என்றுசந்தேகித்திருந்தோம்; இப்போது அப்படியே உனக்கு ஆயுள் முடிந்துவிட்டது; நீ அந்த ஜாதக பலனின்படியே யிறந்தாலும் நம் முன்னோர்கள் பெற்றிருந்த சிறப்பையும் செல்வத்தையும் பெறாமல் தரித்திரத்தையும், கஷ்டத்தையு மடைந்ததற்குக் காரணமியாது; இவ்வாறு நான்முகன் உனக்கு விதியை ஏற்படுத்தினது மிகுந்த பாவம்! பாவம்!! மன்மதனினுஞ் சிறந்த அழகு வாய்ந்த என் குமாரனே! வாள்வலியா லுயர்ந்த வெற்றியைக் கொண்ட அரசர்கள் வந்து சூழ்ந்து உன் பாதங்களிலே வீழ்ந்தழ, நீ உயிர் விடாமல் காட்டிலே தனித்திறந்து உன்னை